

Jeugdige Zending

Tijdschrift voor Predikanten kinderen - Nederlands Caribische Unie
Tweede Semester 2021

Het is mogelijk!

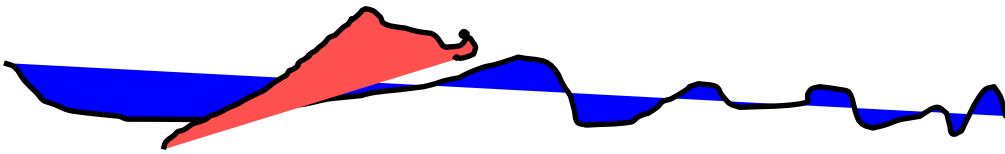
**Als God het voor anderen deed,
kan Hij het ook voor jou doen!**

JEUGDIGE ZENDELING is een uitdaging en een uitnodiging aan onze kinderen en jongeren, om vanaf jonge leeftijd vervuld te worden met de Heilige Geest en om een woordvoerder van God te zijn, waar ze ook gaan, in de voetsporen van hun Meester Jezus Christus.

INHOUDE:

- "Jij en je gezondheid."
- "God hield van hem." (Salomo)
- "Opgegroeid op de weg van de Heer..." (Samson)
- "Heeft God mij verlaten???" (Manasse)
- "Ze zeiden: "Jij! Nooit meer!" (Maria Magdalena)
- "Van de straat tot missionaris voor God"
(George Meuller)
- "Ik ga zijn hand niet schudden!" (Jesse Owens)
- "Door God geroepen" (Anna Knight)
- "God en mijn vriendin" (Victor Czerkasij)
- RICHARD

Redactioneel:

Als ik denk aan veerkracht **"KAATS terug!"** mijn geest gaat naar een bal die hard vanuit de hoogte valt. Ik volg de bal met mijn denkbeeldige vizier en zie hem hard op de grond raken en terug stuiteren om weer omhoog te komen.

Als degene die het laat vallen opmerkzaam en snel is, kan hij het opvangen voordat het weer valt. Als dat niet het geval is, zal de bal weer de grond raken, en stuiteren, stuiteren, stuiteren... Totdat hij op de grond rolt en stilstaat, als niemand hem komt oppakken.

Hoe vaak in het leven was dat niet het geval bij een volwassene, een jongere, een kind of het kind van een dominee? We slaagden niet voor de test, we faalden voor onze examens, we verloren onze baan. Of we kregen niet de vriendin/vriend die we leuk vonden. Maar er zijn ook andere situaties in het leven.

Kom en ga met me mee door het leven van enkele bekende mensen in de Bijbel en in de geschiedenis van deze wereld, die soortgelijke ervaringen hadden en misschien zelfs moeilijkere situaties. Maar ze leerden er geweldige lessen van.

Net zoals de bal terugkaatst en iemand hem vangt, zo is het goed om te weten dat Christus altijd aan onze zijde is om ons op te vangen, om ons te troosten, om ons aan te moedigen, om ons omhoog te tillen zodat we verder kunnen gaan, met Zijn hulp, en behulpzaam en aanmoedigend te zijn voor iedereen die met dezelfde problemen worstelen.

Met vriendelijke groet,

ANNA MARIA MANUELA CROES

JIJ EN JE GEZONDHEID

H

oe gezond ben je? Heb je een gezond dieet? Sport je regelmatig? Drink je minstens acht glazen water per dag? Slaap je elke dag voldoende? Leef jij een gezonde levensstijl?

Ons lichaam is God's tempel en daar moeten we goed voor zorgen. Zie je lichaam als je fysieke omhulsel om je door het leven te leiden. Als je het herhaaldelijk misbruikt, zal je lichaam snel verslijten.

Het leven is mooi en je wilt je niet laten vastbijten met onnodige gezondheidsproblemen. Vandaag werken je vitale organen misschien goed, maar morgen misschien niet. Neem je gezondheid niet als vanzelfsprekend aan. Zorg goed voor je lichaam.

Een goede gezondheid gaat niet alleen over gezond eten en bewegen, het gaat ook over een positieve houding, een positief zelfbeeld en een gezonde levensstijl. In dit artikel en andere die zullen volgen, zullen we ongeveer 45 tips behandelen om gezonder te leven.

Het is Gods verlangen dat we voorspoedig zijn en in goede gezondheid verkeren (3 Johannes 2).

1. DRINK VOLDOENDE WATER.

De meesten van ons drinken niet elke dag genoeg water. Water is essentieel om ons lichaam te laten functioneren. Wist je dat meer

dan 60% van ons lichaam uit water bestaat? Water is nodig om lichaamsfuncties uit te voeren, afvalstoffen te verwijderen en voedingsstoffen en zuurstof door ons lichaam te vervoeren.

Aangezien we dagelijks water verliezen via urine, stoelgang, transpiratie en ademhaling, moeten we onze wateropname aanvullen.

Bovendien helpt het drinken van water bij het afvallen. Het is omdat het drinken van meer water helpt om je maag te vullen, waardoor je minder honger hebt en minder snel te veel eet.

De hoeveelheid water die we nodig hebben is afhankelijk van verschillende factoren, zoals vochtigheid, je fysieke activiteit en je gewicht, maar over het algemeen hebben we 2,7-3,7 liter water nodig per dag. Aangezien voedselinname ongeveer 20% van de vochtinname uitmaakt, betekent dit dat we ongeveer 2,0-3,0 liter water of ongeveer 8-10 glazen moeten drinken.

Een manier om te zien of je gehydrateerd bent, is dat je urine lichtgeel moet zijn. Als dat niet zo is, zoals donkergeel of zelfs oranje, krijg je niet genoeg water! Andere symptomen zijn droge lippen, droge mond en weinig plassen.

Sta op en ga nu wat water drinken!

[45 Tips to Live a Healthier Life - Personal Excellence](#)

BIJBELSE VOORBEEDEN

GOD HIELD VAN HEM!

S

Salomo's jeugd was roemrijk, omdat hij met de hemel verbonden was, en GOD tot zijn afhankelijkheid en zijn kracht maakte. God had hem **JEDIDIAH genoemd**, wat geïnterpreteerd werd als **De Geliefde van God**. Hij was de trots en hoop van zijn vader geweest, en zeer geliefd in de ogen van zijn moeder. Hij was omringd door alle wereldse voordelen die zijn opleiding konden verbeteren en zijn wijsheid konden vergroten. Maar aan de andere kant was de corruptie van het hofleven berekend om hem te leiden tot amusement en de bevrediging van zijn eetlust. Hij voelde nooit het gebrek aan middelen om zijn verlangens te bevredigen, en had nooit de behoefte om zelfverloochening te beoefenen.

NIETTEGENSTAAND al deze verwerpelijke omgevingen, werd het karakter van Salomo *bewaard in zuiverheid* in zijn jeugd.

Gods engel kon 's nachts met hem praten; en de goddelijke belofte om hem begrip en oordeel te geven en hem *volledig* te kwalificeren voor zijn verantwoordelijke werk, werd getrouw nagekomen.

In de geschiedenis van Salomo hebben we de zekerheid dat God grote dingen zal doen voor degenen die van Hem houden, die **GEHOORZAAM** zijn aan Zijn geboden, en op Hem **VERTROUWEN** als hun zekerheid en kracht.

Veel van onze jongeren lijden schipbreuk tijdens de gevaarlijke reis van het leven, omdat ze zelfverzekerd en aanmatigend zijn. Ze volgen hun neigingen en worden verleid door amusement en toegeeflijkheid aan eetlust, totdat gewoonten worden gevormd die boeien worden, onmogelijk voor hen om te breken, en die hen naar de ondergang slepen....

Als de jeugd van onze tijd, net als de jonge koning Salomo, hun behoefte aan hemelse wijsheid zou voelen, en zou proberen hun hogere vermogens te ontwikkelen en te versterken, en hen toewijden aan de dienst van GOD, dan zou hun leven grote en nobele resultaten opleveren en puur en heilig geluk voor zichzelf en vele anderen (HR april 1878) (2BC1024).

Contact met wereldse wijze mannen geplaveide de weg voor ruïne

Salomo bereidde de weg voor zijn eigen ondergang toen hij naar wijzen uit andere naties zocht om de tempel te bouwen. God was de opvoeder van Zijn volk geweest, en Hij ontwierp dat zij in Zijn wijsheid zouden staan, en met Zijn geschonken talenten ongeëvenaard zouden zijn. Als zij de schone handen, het zuivere hart en het edele, geheiligde doel hadden, zou de Heer hun Zijn genade meedelen. Maar Salomo keek naar de mens in plaats van naar God, en hij ontdekte dat zijn veronderstelde kracht zwakte was. Hij bracht naar Jeruzalem het zuurdeeg van de kwade invloeden die in polygamie en afgoderij werden bestendigd (GCB 25 februari 1895) (2BC1029).

Heb medelijden met de man op wie men jaloers is

Velen waren jaloers op de populariteit en overvloedige glorie van Salomo, en dachten dat hij van alle mensen de gelukkigste moest zijn. Maar te midden van al die glorie van kunstmatige vertoon is de benijde man degene die het meest medelijden nodig had. Zijn gezicht is donker van wanhoop. Alle pracht om hem heen is voor hem niet meer dan een bespotting van het leed en de angst van zijn gedachten als hij zijn verkwistende leven terugblijkt in het zoeken naar geluk door toegeeflijkheid en zelfzuchtige bevrediging van elk verlangen (ST 7 februari 1878).

Te midden van welvaart schuilt gevaar. Door de eeuwen heen zijn rijkdom en eer altijd gevaarlijk gegaan met gevaar voor nederigheid en spiritualiteit. Het is niet de lege beker die we moeilijk kunnen dragen; het is de tot de rand gevulde beker die zorgvuldig moet worden uitgebalanceerd. Kwelling en tegenspoed kunnen verdriet veroorzaken, maar voorspoed is het gevaarlijkst voor het geestelijk leven. Tenzij het menselijk subject zich voortdurend onderwerpt aan de wil van God, tenzij hij wordt geheiligd door de waarheid, zal voorspoed zeker de natuurlijke neiging tot vermetelheid opwekken. (PK 59, 60)

Salomo's liefde voor vrouwen

Het leven van Salomo zou opmerkelijk zijn geweest tot het einde ervan als de deugd bewaard was gebleven. Maar hij gaf deze bijzondere genade over aan wellustige passie. In zijn jeugd keek hij naar God voor leiding en vertrouwde op hem, en God koos voor hem en gaf hem wijsheid die de wereld verbaasde. Zijn macht en wijsheid werden door het hele land geprezen. Maar zijn liefde voor vrouwen was zijn ZONDE. Deze passie beheerste hij niet in zijn mannelijkheid, en het bleek een valstrik voor hem. Zijn vrouwen leidden hem tot afgoderij, en toen hij de neergang van het leven begon af te dalen, werd de wijsheid die God hem had gegeven weggenomen; hij verloor zijn stevigheid van karakter en werd meer als de duizelingwekkende jeugd, wankelend tussen goed en kwaad. Zijn principes toegevend, plaatste hij zichzelf in de stroom van het kwaad en scheidde zich zo af van God, het fundament en de bron van zijn kracht. Hij is uit principe vertrokken. Wijsheid was hem kostbaarder geweest dan het goud van Ofir. Maar helaas! Wellustige hartstochten behaalden de overwinning. Hij werd bedrogen en geruïneerd door vrouwen. Wat een les voor waakzaamheid! Wat een getuigenis van de noodzaak van kracht van God tot het laatste toe! (2T305, 306).

On-geheiligde huwelijken veroorzaken ondergang

Alle zonden en excessen van Salomo kunnen worden teruggevoerd op zijn grote fout om niet langer op God te vertrouwen voor wijsheid en in nederigheid voor Hem te wandelen...

De les die we kunnen leren uit de geschiedenis van dit verdorven leven is de noodzaak van voortdurende afhankelijkheid van de raadgevingen van God; om zorgvuldig de tendens van onze koers in de gaten te houden, en om elke gewoonte te hervormen die berekend is om ons van God af te trekken. Het leert ons dat grote voorzichtigheid, waakzaamheid en gebed nodig zijn om de eenvoud en zuiverheid van ons geloof onbesmet te houden. Als we de hoogste morele uitmuntendheid zouden bereiken en de volmaaktheid van religieus karakter zouden bereiken, welk onderscheidingsvermogen zou er dan gebruikt moeten worden bij de vorming van vriendschappen en de keuze van een metgezel voor het leven!

Velen, zoals de koning van Israël, volgen hun eigen vleselijke verlangens en gaan ongeheiligde huwelijken aan. Velen die hun leven begonnen met een even mooie en veelbelovende ochtend, in hun beperkte sfeer, als Salomo had gedaan in zijn verheven positie, door één valse en onherroepelijke stap in de huwelijksrelatie, verliezen hun ziel en trekken anderen samen met hen naar de ondergang. Zoals de vrouwen van Salomo zijn hart van God afwendt tot afgoderij, zo wenden frivole metgezellen, die geen diepgang van principes hebben, de harten af van degenen die eens edel en trouw waren, tot ijdelheid, verderfelijke genoegens en regelrechte ondeugd (HR May, 1878) (2BC1031).

Een speciale les voor ouderen

Over Salomo zegt het geïnspireerde verslag: "Zijn vrouwen keerden zijn hart af naar andere goden: en zijn hart was niet volmaakt bij de Here, zijn God." Dit is geen thema om met een glimlach te behandelen. Het hart dat Jezus liefheeft, zal niet verlangen naar de onwettige genegenheden van een ander. In Christus wordt voorzien in elke behoefte. Deze oppervlakkige genegenheid is van hetzelfde karakter als dat verheven genot dat Satan aan Eva beloofde. Het is begeren wat God heeft verboden. Als het te laat is, kunnen honderden anderen waarschuwen om zich niet op de afgrond te wagen. **Intellect, positie, rijkdom kunnen nooit, nooit de plaats innemen van morele kwaliteiten.** Schone handen, een zuiver hart en edele, oprechte toewijding aan God en de waarheid die de Heer boven de gouden wig van Ofir acht. **Een kwade invloed heeft een bestendige kracht.** Ik wou dat ik deze zaak voor Gods volk hield dat de geboden bewaart, net zoals het mij is getoond. **Laat de droevige herinnering aan Salomo's afvalligheid elke ziel waarschuwen om dezelfde afgrond te mijden.** Zijn zwakheid en zonde worden van generatie op generatie doorgegeven.

De grootste koning die ooit een scepter hanteerde, van wie werd gezegd dat hij de geliefde van God was, raakte door misplaatste genegenheid besmet en werd jammerlijk door zijn God verlaten. De machtigste heerser van de aarde was er niet in geslaagd zijn eigen hartstochten te beheersen. Salomo mag dan gered zijn "als door vuur", maar zijn berouw kon die hoge plaatsen NIET UITWEGEN, noch die stenen slopen, die overbleven als bewijs van zijn *misdaaden*. Hij onteert GOD en verkoos zich liever te laten beheersen door lust dan deel te hebben aan de goddelijke natuur. Wat een erfenis heeft Salomo's leven gegeven aan degenen die zijn voorbeeld zouden gebruiken om hun eigen lage acties te dekken. We moeten ofwel een erfenis van goed of kwaad doorgeven. Zullen ons leven en ons voorbeeld een zegen of een vloek zijn? Zullen mensen naar onze graven kijken en zeggen: Hij heeft me geruïneerd, of heeft Hij me gered?...

De les die uit het leven van Salomo moet worden geleerd, heeft een speciale morele invloed op het leven van de bejaarden, van degenen die niet langer de berg beklimmen, maar afdalen en de westelijke zon onder ogen zien. We verwachten gebreken te zien in de karakters van jongeren die niet beheerst worden door liefde en geloof in Jezus Christus. We zien jongeren wankelen tussen goed en kwaad, weifelend tussen vaste principes en de bijna overweldigende stroom van het kwaad die hen van hun voeten naar de ondergang voert. Maar van degenen van volwassen leeftijd verwachten we BETERE dingen.

We zoeken naar het karakter dat moet worden vastgesteld, naar principes die geworteld moeten zijn en of ze buiten het gevaar van vervuiling staan. Maar het geval van Salomo ligt voor ons als een baken van waarschuwing. Wanneer u, een bejaarde pelgrim die de strijd van het leven heeft gestreden, denkt dat u staat, pas dan op dat u niet valt.

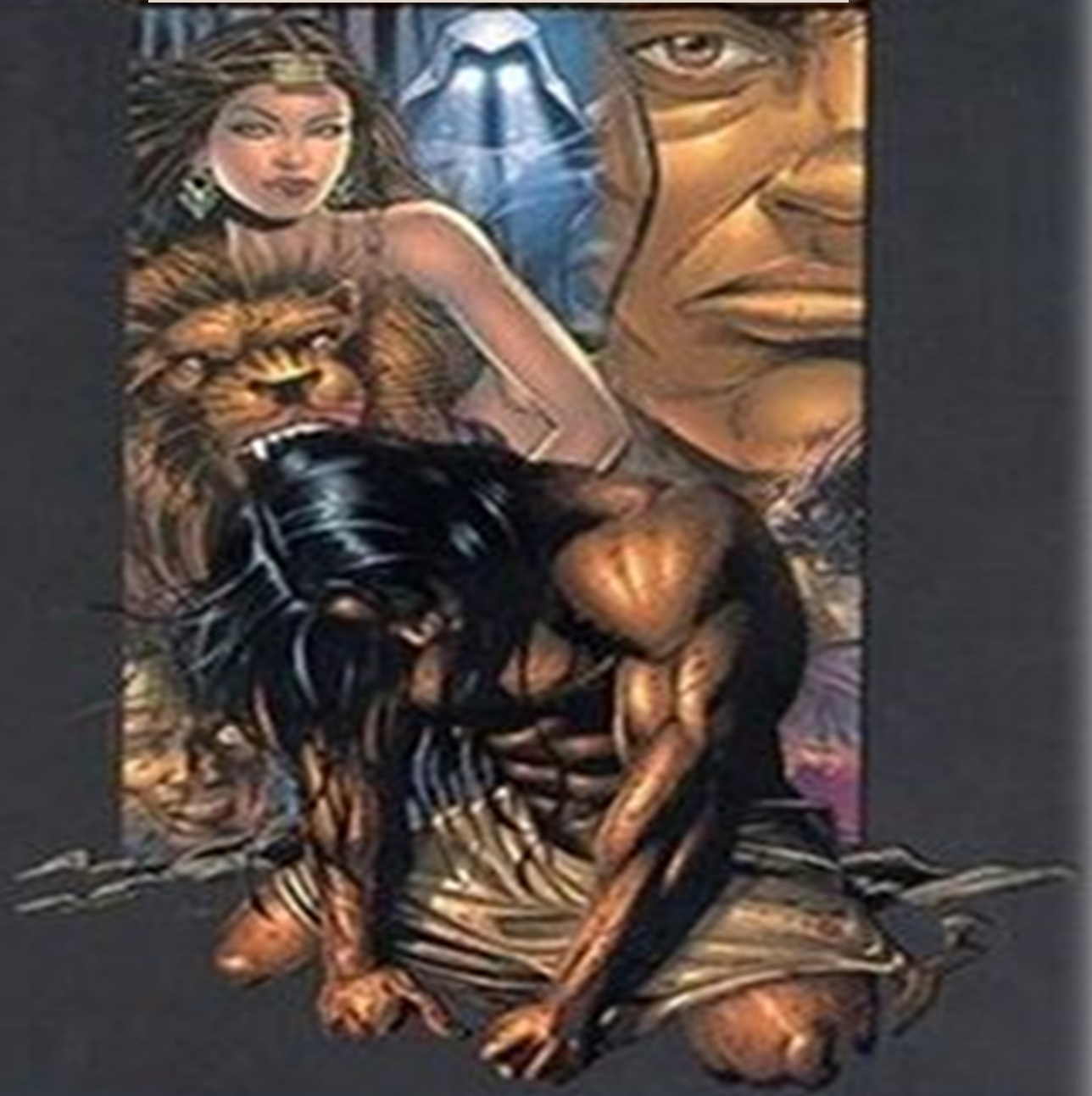
Zolang het leven duurt, is het nodig om de genegenheden en de hartstochten met een vast doel te bewaken. Er is innerlijke verdorvenheid, er zijn uiterlijke verleidingen, en waar het werk van God ook gevorderd wordt, Satan is van plan de omstandigheden zo te regelen dat verleiding met overweldigende kracht op de ziel zal komen. Geen enkel moment kunnen we veilig zijn, alleen als we vertrouwen op God, het leven verborgen met Christus in God (Brief 8b, 1891) (2BC1031, 1032).

DE CONCLUSIE: *"Vrees God en onderhoud zijn geboden, want dit geldt voor iedereen. Want God zal elke daad ter oordeel brengen, alles wat verborgen is, of het nu goed of kwaad is."* (Prediker 12:13, 14)

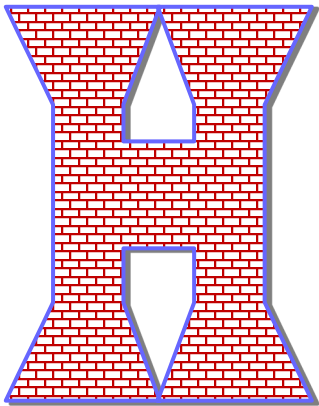

SIMSON

RECHTER VAN ISRAEL

“Opgegroeid op de weg van de Heer!”

ij was sterk, heel sterk, heel erg sterk! Niemand was zijn gelijke. Niemand kon zijn slagen weerstaan, zonder zich te wankelen. Respect! Hij groeide op in een christelijk gezin, met christelijke ouders, met christelijke principes, maar... helaas, ik moet je zeggen, het is niet goed met hem afgelopen! Deze jongeman was koppig!

¹ **Een les voor moeders.**— Velen, die God als Zijn instrumenten zou kunnen gebruiken, zijn bij hun geboorte gediskwalificeerd vanwege de eerdere verkeerde gewoonten van hun ouders. Toen de Heer Simson uitkoos als een verlosser van zijn volk, gebod Hij de moeder correcte levensgewoonten te beoefenen vóór de geboorte van het kind... Door deze ene moeder te onderwijzen, gaf de Heer een les aan allen die moeders zouden moeten zijn in het einde van de tijd.

Manoah ontmoet Christus.— Manoah en zijn vrouw wisten niet dat Degene die hen aldus aansprak, Jezus Christus was.

Eenvoud leidt tot bereidwilligheid in dienstbaarheid. Hij die eenvoudig is, en let op al zijn gewoonten, de eetlust beperkt en de hartstochten beheerst, kan zijn mentale vermogens sterk, actief en krachtig behouden. Hij kan snel alles waarnemen wat denken of handelen vereist, en maakt een onderscheid tussen het heilige en het onheilige, en klaar staat om deel te nemen aan elke onderneming voor de glorie van God en het welzijn van de mensheid.

Een spion in het kamp.— De Heer heeft in Zijn Woord Zijn volk duidelijk opgedragen zich niet te verenigen met degenen die Zijn liefde niet in acht nemen of Hem niet vrezen. Zulke metgezellen zullen zelden tevreden zijn met de liefde en het respect die hen toekomen. Zij zullen er voortdurend naar streven om van de godvrezende echtgenote of echtgenoot een gunst te verkrijgen die een veronachtzaming van de goddelijke vereisten met zich meebrengt. Voor een godvrezend man en voor de kerk waarmee hij verbonden is, is een wereldse echtgenote

of een wereldse vriend als een spion in het kamp die elke gelegenheid zal aangrijpen om de dieenaar van Christus te verraden en hem bloot te stellen aan de aanvallen van de vijand.

Simson erkent Zijn afhankelijkheid.— Duizenden Israëlieten waren getuige van Simsons overwinning op de Filistijnen, maar er werd geen stem verheven in triomf, totdat de held, opgetogen over zijn geweldige succes (Richteren 15:14-19), zijn eigen overwinning vierde. Maar hij preees zichzelf, in plaats van de eer aan God toe te schrijven. Nauwelijks was hij opgehouden of hij werd aan zijn zwakheid herinnerd door een zeer intense en pijnlijke dorst... Hij begon zijn totale afhankelijkheid van God te voelen en raakte ervan overtuigd dat hij niet op eigen kracht had gezegevierd, maar in de kracht van de Almachtige.

Simson faalde waar Jozef overwon.— Simson had in zijn gevaar dezelfde bron van kracht als Jozef. Hij kon naar eigen goeddunken het goede of het verkeerde kiezen. Maar in plaats van de kracht van God te grijpen, liet hij de wilde hartstochten van zijn natuur de overhand hebben. Het redeneervermogen was verdorven, de moraal verdorven. God had Simson geroepen tot een positie van grote verantwoordelijkheid, eer en bruikbaarheid; maar hij moest eerst leren regeren, door eerst te leren de wetten van God te gehoorzamen. Jozef was een vrije morele agent. Goed en kwaad bestonden voor hem. Hij kon het pad van zuiverheid, heiligheid en eer kiezen, of het pad van immoraliteit en vernedering kiezen. Hij koos de juiste weg en God keurde het goed. Simson liet, echter, soortgelijke verzoeking, die hij over zichzelf had gebracht, de hartstocht los. Het pad dat hij betrad, ontdekte hij, het eindigde in schaamte, rampspoed en dood. Wat een contrast met het leven van Jozef!

Simsons geschiedenis een les voor de jeugd. De geschiedenis van Simson brengt een les over voor degenen wier karakters nog niet gevormd zijn, die nog niet het stadium van het actieve leven hebben betreden. De jongeren die onze scholen en universiteiten binnenkomen, zullen er allerlei filosofieën vinden. Als ze naar losbandigheid en dwaasheid verlangen, als ze het goede willen mijden en zich met het kwade willen verenigen, hebben ze de kans. Zonde en rechtschapenheid staan voor hen, en zij moeten voor zichzelf kiezen. Maar laten zij niet vergeten dat *“al wat een mens plant dat zal hij oogsten. Hij die in zijn vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven oogsten”*.

Kostbare uren verspild.— In het gezelschap van deze tovenares verspilde de rechter van Israël kostbare uren die heilig hadden moeten worden besteed aan het welzijn van zijn volk. Maar de verblindende hartstochten, die zelfs de sterksten zwak maken, hadden de rede en het geweten onder controle.

Filistijnen die de goddelijke wet kenden, waakten over Simson. — De Filistijnen waren goed op de hoogte van de goddelijke wet en de veroordeling van zinnelijke toegeeflijkheid. Ze waren waakzaam over alle bewegingen van hun vijand, en toen hij zichzelf degradeerde door deze nieuwe relatie, en ze de betoverende kracht van de tovenares zagen, besloten ze, door haar, zijn ondergang te bewerkstelligen.

Simson liep opzettelijk het net van de verrader binnen.— Simsons verliefdheid lijkt bijna ongelooflijk. In het begin was hij niet zo in de ban van het onthullen van het geheim; maar hij was opzettelijk in het net van de verrader van zielen gelopen, en de kettingen kwamen bij elke stap dichterbij hem heen.

Simson verloor het besef van de heiligheid van zijn werk.— Simson, die machtige man van moed, had een plechtige eed afgelegd om een Nazireeër

te zijn gedurende de periode van zijn leven; maar door verliefd te worden op de charmes van een onzedelijke vrouw, brak hij overhaast die heilige belofte. Satan werkte via zijn agenten om deze heerser van Israël te vernietigen, opdat de mysterieuze kracht die hij bezat, de vijanden van Gods volk niet langer zou intimideren. Het was de invloed van deze stoutmoedige vrouw die hem van God scheidde, haar kunstgrepen, die zijn ondergang bracht. De liefde en dienstbaarheid die God claimt, gaf Simson aan deze vrouw. DIT WAS AFGODERIJ. Hij verloor alle besef van het heilige karakter en het werk van God, en offerde eer, zijn geweten en elke waardevolle interesse op om zijn hartstocht te bevredigen.

Opzettelijke zonde veroorzaakte krachtverlies. — Als Simsons hoofd geschoren was zonder schuld van zijn kant, zou zijn kracht zijn gebleven. Maar zijn handelwijze had blijk gegeven van minachting voor de gunst en het gezag van God, alsof hij zichzelf minachtend de lokken van zijn hoofd had afgesneden. Daarom liet God hem de gevolgen van zijn eigen dwaasheid verduren.

2 Simson heeft berouw.— In lijden en vernedering, een spel voor de Filistijnen, leerde Simson meer van zijn eigen zwakheid dan hij ooit tevoren had geweten; en zijn beproevingen brachten hem tot bekering.

Naarmate zijn haar groeide, keerde zijn kracht geleidelijk terug... De doden die hij doodde bij zijn dood waren meer dan zij die hij in zijn leven doodde.

Gods belofte, dat Hij door Simson zou "beginnen met het verlossen van Israël, 'uit de handen van de Filistijnen', werd vervuld; maar hoe donker en verschrikkelijk was het verslag van dat leven, dat een lof voor God en een glorie voor de natie had kunnen zijn!

Als Simson trouw was geweest aan deze goddelijke roeping, had het doel van God tot Zijn eer en verhoging kunnen worden verwezenlijkt. Maar hij zwichtte voor de verleiding, en bleek ontrouw aan zijn vertrouwen, en zijn missie werd vervuld met verlies, slavernij en *nederlaag*.

Lichamelijk was Simson de sterkste man op aarde; maar in zelfbeheersing, integriteit en standvastigheid was hij een van de zwaksten onder de mensen. Velen verwarren sterke passies met een sterk karakter; maar de waarheid is dat hij die beheerst wordt door zijn hartstochten een zwakke man is. De echte grootsheid van de man wordt gemeten aan de kracht van de gevoelens die hij beheerst, niet aan de gevoelens die hem beheersen.

Gods voorzienige zorg was over Simson geweest, opdat hij voorbereid zou zijn om het werk te volbrengen waartoe hij geroepen was. Helemaal aan het begin van zijn leven was hij omringd met gunstige omstandigheden voor fysieke kracht, intellectuele kracht en morele zuiverheid. Maar onder de invloed van slechte metgezellen liet hij die greep op God los, die de enige bescherming van de mens is, en hij werd weggevaagd door de stroom van het kwaad.

Zij die plichtsgetrouw voor de rechter worden gebracht, kunnen er zeker van zijn dat God hen zal bewaren; maar als mensen zichzelf moedwillig in de macht van verzoeking plaatsen, zullen ze vroeg of laat vallen.

Juist voor degenen die gekozen werden door God, om gebruikt te worden als instrumenten voor een speciaal werk, gebruikt Satan zijn uiterste kracht om hen op een dwaalspoor te brengen. Hij valt ons aan op onze zwakke punten en werkt door gebreken in het karakter om controle over de hele man te krijgen; en hij weet dat als deze gebreken worden gekoesterd, hij zal slagen.

Maar niemand hoeft te worden overwonnen. De mens wordt niet alleen gelaten om de macht van het kwaad te overwinnen door zijn eigen zwakke inspanningen. Hulp is nabij en zal gegeven worden aan iedere ziel die er echt naar verlangt.

Engelen van God, die de ladder bestijgen en afdalen, die Jacob in een visioen zag, zullen ELKE ziel die het wilt, helpen om zelfs naar de hoogste hemel te klimmen.

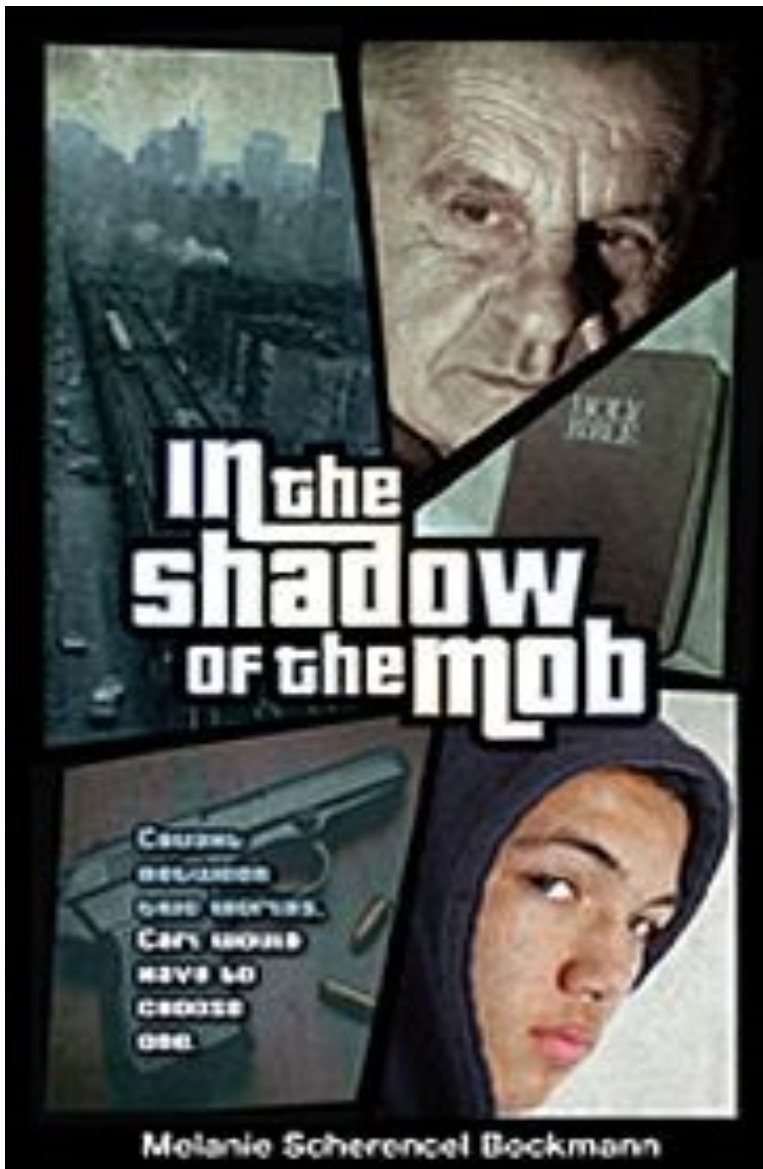
¹ Bijbelcommentaar, p. 1005-1007.

² Patriarchen en profeten, p. 566– 568.

VRAAG:

Woon je aan de grens? Verknoei je slecht gezelschap? Accepteer je alle uitnodigingen om overal heen te gaan waar ze je uitnodigen? Is geld alles? Oppassen!!!

SORRY dat het niet in het Nederlands is, maar goed dat onze kinderen Engels op school krijgen, dus, het is helemaal geen probleem. Geniet ervan!

In het begin leek het leven in de schaduw van de maffia niet zo slecht. Natuurlijk konden Carl's ouders niet met elkaar opschieten, en zijn uitgebreide familie behandelde ze allemaal als verschoppelingen. Maar Carl en zijn familie hadden praktisch alles wat geld kon kopen . . . Totdat zijn vader een miljoen dollar fout maakte die hun leven voor altijd zou veranderen.

Natuurlijk wist niemand anders dan God dat de verandering het beste zou blijken te zijn dat hen ooit is overkomen, ook al had de vijand andere plannen.

Koop je eigen boek bij IADPA boekhandel!

MANASSE

"Heeft God mij verlaten?"

et koninkrijk Juda, dat in de tijd van Hizkia welvarend was, werd tijdens de lange jaren van Manasse's goddeloze regering opnieuw ten val gebracht, toen het heidendom nieuw leven werd ingeblazen en velen van het volk tot afgoderij werden geleid. "*Manasse deed Juda en de inwoners van Jeruzalem dwalen en erger worden dan de heidenen.*" (2 Kronieken 33:9).

et glorieuze licht van vroegere generaties werd gevolgd door de duisternis van bijgeloof en dwaling. Grof kwaad ontstond en bloeide - tirannie, onderdrukking, haat tegen alles wat goed is. Justitie was pervers; geweld heerste.

MAAR die kwade tijden waren niet zonder getuigen voor God en het recht. De moeilijke ervaringen die Juda tijdens Hizkia's regering veilig had doorstaan, hadden in de harten van velen een stevig karakter ontwikkeld dat nu diende als een bolwerk tegen de heersende ongerechtigheid.

Hun getuigenis ten behoeve van waarheid en gerechtigheid wekte de woede op van Manasse en zijn metgezellen met gezag, die probeerden zichzelf in het kwaad te vestigen door elke stem van afkeuring het zwijgen op te leggen. "*Manasse vergoot heel veel onschuldig bloed, totdat hij Jeruzalem van het ene einde tot het andere had gevuld.*" (2 Koningen 21:16).

Een van de eersten die viel, was **Jesaja**, die meer dan een halve eeuw voor Juda had gestaan als de aangestelde boodschapper van Jehovah. "*Anderen kregen te maken met wrede bespottingen en geseling, ja, bovendien met boeien en gevangenschap: ze werden gestenigd, ze werden in stukken gezaagd, werden verzocht, werden gedood met het zwaard: ze dwaalden rond in schapenvachten en geitenvellen; berooid, gekweld, (van wie de wereld niet waardig was) zwierven zij door woestijnen, en in bergen, en in holen en grotten van de aarde.*" (Hebreeën 11:36-38).

Vanwege deze slechtheid naderde zijn koninkrijk een crisis; spoedig zouden de inwoners van het land in ballingschap naar Babylon worden gevoerd, om daar „*een prooi en een buit voor al hun vijanden*” te worden. (2 Koningen 21:11, 14). Maar de Heer zou degenen die in een vreemd land Hem als hun Heerser zouden erkennen, niet volkomen in de steek laten; zij zouden grote verdrukking kunnen ondergaan, toch zou Hij hun verlossing brengen op de Zijn

bestemde tijd en wijze. Zij die hun vertrouwen volledig op Hem zouden stellen, zouden een zeker toevluchtsoord vinden.

Getrouw zetten de profeten hun waarschuwingen en vermaningen voort; onbevreesd spraken zij tot Manasse en zijn volk; maar de berichten werden geminacht; terugvallend Juda zou er geen acht op slaan. Als een ernst van wat het volk zou overkomen als het onboetvaardig zou blijven, stond de Heer toe dat hun koning werd gevangengenomen door een bende Assyrische soldaten, die *hem "met boeien vastgebonden hadden en hem naar Babylon droegen"*, hun tijdelijke hoofdstad.

Deze aandoening bracht de koning tot bezinning; "Hij bad tot de Heer, zijn God, en vernederde zich zeer voor de God van zijn vaders, en God hoorde zijn smeekbede, en bracht hem terug naar Jeruzalem in zijn koninkrijk. Toen wist Manasse dat de Heer Hij was God." (2 Kronieken 33:11-13).

MAAR dit berouw, hoe opmerkelijk het ook was, KWAM TE LAAT om het koninkrijk te redden van de verderfelijke invloed van jaren van afgodische praktijken. Velen waren gestruikeld en gevallen, om nooit meer op te staan. Onder degenen wiens levenservaring onherroepelijk was gevormd door de fatale afvalligheid van Manasse, was zijn eigen zoon, Amon. (*Profeten en koningen*, p. 381-383).

HOOP: "Geen enkele ziel wordt ooit definitief door God verlaten, overgegeven aan zijn eigen wegen, zolang er enige hoop is op zijn redding. 'De mens keert zich van God af, niet God van hem.'" (EGW, *Thoughts From the Mount of Blessing*, p. 93.)

MARIA MAGDALENE

"Ze zeiden: "Jij! Nooit meer!"

M

MARIA werd beschouwd als een grote zondares, maar Christus kende de omstandigheden die haar leven hadden gevormd. (*Simon had de vrouw die hij nu verachtte tot zonde gebracht. Ze was diep door hem onrecht aangedaan.* (DA 566) Hij [Jezus] kon misschien elke vonk van hoop in haar ziel uitdoven, maar HIJ deed het niet.

- HIJ was het die haar uit wanhoop en ondergang had verheven.
- Zeven keer had ze Zijn berisping gehoord over de demonen die haar hart en geest beheersten.
- Ze had zijn krachtige kreten tot de Vader voor haar gehoord.
- Ze wist hoe beledigend zonde is voor Zijn onbezoddelde reinheid, en in Zijn kracht had ze overwonnen.
- Toen haar zaak in menselijke ogen hopeloos leek, zag Christus in Maria de mogelijkheden voorgoed.
- Hij zag de betere eigenschappen van haar karakter. Het verlossingsplan heeft de mensheid grote mogelijkheden gegeven, en in Maria zouden deze mogelijkheden gerealiseerd worden.
- Door Zijn genade kreeg ze deel aan de goddelijke natuur.
- Degene die gevallen was en wiens geest een woning van demonen was geweest, werd heel dicht bij de Heiland gebracht in gemeenschap en bediening.

- Het was Maria die aan Zijn voeten zat en van Hem leerde.
- Het was Maria die de kostbare zalfolie op zijn hoofd goot en Zijn voeten baadde met haar tranen.
- Maria stond naast het kruis en volgde Hem naar het graf.
- Maria was de eerste bij het graf na Zijn opstanding.
- Het was Maria die voor het eerst een opgestane Verlosser verkondigde.

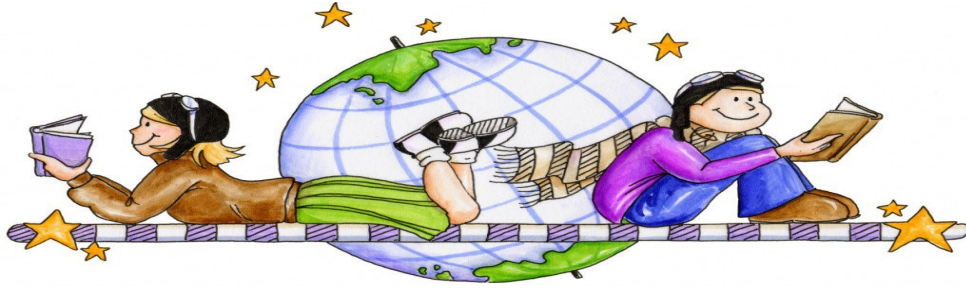
JEZUS kent de omstandigheden van elke ziel. Je zou kunnen zeggen, ik ben zondig, heel zondig. Je bent misschien; maar hoe slechter je bent, hoe meer je Jezus nodig hebt. Hij keert niet huilend, berouwvolle mensen weg. Hij vertelt aan niemand alles wat Hij zou kunnen openbaren, maar Hij gebiedt elke bevende ziel moed te vatten. Vrijelijk zal Hij allen vergeven die tot Hem komen voor vergeving en herstel.

Christus zou de engelen des hemels de opdracht kunnen geven om de schalen van zijn toorn over onze wereld uit te storten, om hen te vernietigen die vervuld zijn met haat jegens God. Hij zou deze donkere vlek uit zijn universum kunnen wissen. Maar Hij doet dit niet. Hij staat vandaag bij het reukofferaltaar en biedt God de gebeden aan van degenen die Zijn hulp wensen.

De zielen die zich tot Hem wendden voor hun toevlucht, Jezus verheft ze boven de beschuldigingen en de strijd van tongen. Geen mens of boze engel kan deze zielen beschuldigen. Christus verenigt hen met Zijn eigen goddelijk-menselijke natuur. Ze staan naast de grote Zonde Drager, in het licht dat uitgaat van de troon van God.

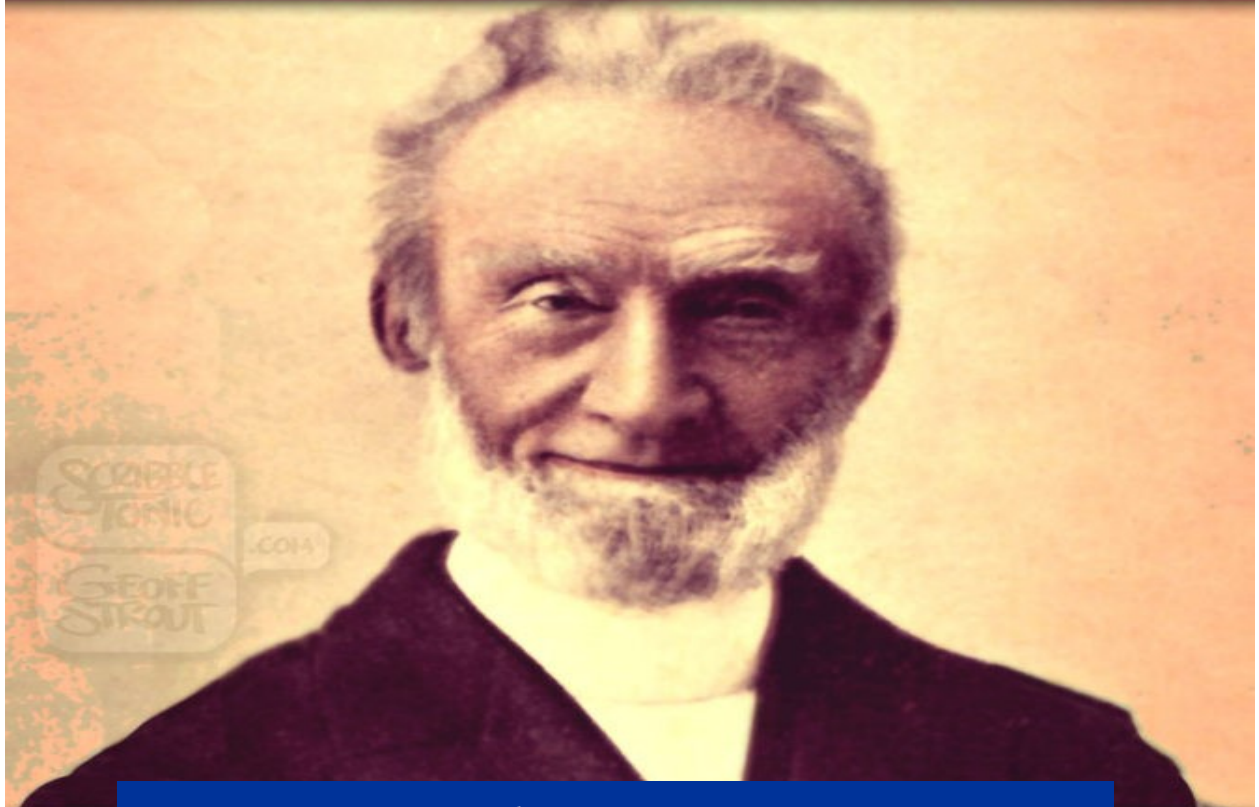
“Wie zal iets ten laste leggen van Gods uitverkorenen? Het is God die rechtvaardigt. Wie is hij die veroordeelt? Het is Christus die stierf, ja liever, die is opgestaan, die zelfs aan de rechterhand van God is, die ook voor ons pleit.” Romeinen 8:33, 34.

LATEN WE LEREN VAN DE GESCHIEDENIS!

GEORGE MUELLER

**Van de straat tot
missionaris voor God**

George Müller werd in Duitsland geboren op 27 september 1805. In zijn vroege leven was hij niet een eerlijk mens. Vanaf zijn tiende stal hij geld van zijn vader. Na verloop van tijd stal hij ook van zijn vrienden. Hij werd uiteindelijk gearresteerd en opgesloten met andere dieven zoals hij, en zelfs met moordenaars. In deze noodomstandigheden begon hij de balans op te maken van zijn leven, maar het was nog steeds niet genoeg om hem van leven te doen veranderen.

Hij ging naar de Universiteit van Halle en had een vriend, Beta genaamd, die hem uitnodigde voor een bijbelstudie. Ze spraken over een liefhebbende God en knielden als ze baden. Het hart van Müller was ontroerd en het was de start van een nieuw leven voor hem.

Hij kreeg de kans om Duits te onderwijzen aan enkele Amerikanen aan de universiteit. Hiermee betaalde hij zijn studiekosten. Hij bleef de Bijbel bestuderen en begon te prediken. Hij droomde ervan missionaris te worden.

Vanwege zijn slechte gezondheid kon hij niet in militaire dienst. In 1829 ging hij naar Londen, maar werd ziek en werd naar Teignmouth gestuurd om te herstellen. Daar ontmoette hij Henry Craik, een man die een enorme impact op hem zou hebben. Henry sprak met hem over mensen die hun bezittingen verkochten en aan de armen gaven. Müller was geïntrigeerd door de leer. Hij sprak met de leden van de zendingsraad die hem steunden over dit idee om door geloof te leven en op God te vertrouwen als je bidt. Ze zeiden dat ze hem op deze basis niet zouden steunen. Hij wilde prediken waar God hem stuurde, niet waar de missie organisatie hem naartoe stuurde.

Craik bood hem een baan aan als predikant in Teignmouth, een kleine gemeente van 18 leden. In dat jaar werd hij als gelovige herdoopt. Hij werd verliefd op Mary Groves, die ook zijn overtuigingen deelde. Binnen drie maanden waren ze getrouwd. Mary's broer, Anthony Norris Groves, verkocht alles om een "geloofs zending" te worden. Ze verkochten hun bezittingen en gaven het geld aan de armen. Dit inspireerde George en Mary om een soortgelijk leven te leiden.

Later kregen George en Mary vier kinderen, waarvan er twee doodgeboren waren. Hun dochter was Lydia, en ze hadden ook een zoon Elia, maar hun zoon stierf aan een longontsteking toen hij nog heel jong was.

In zijn vroege bediening had hij vier doelstellingen.

1. Om zondagsscholen, dagscholen en scholen voor volwassenen te helpen en nieuwe te starten.
2. Bijbels en testamenten tegen lage prijzen aan de armen verkopen en ze zelfs weggeven als de persoon niet kon betalen.
3. Om zendingen te helpen.
4. Traktaten in het Engels en andere talen verspreiden.
5. De zorg voor wezens werd de vijfde en belangrijkste doelstelling.

Bij de kerk waar hij preekte, huurden de mensen de banken waar ze tijdens de diensten zaten. Müller vond dit oneerlijk tegenover arme mensen die het zich niet konden veroorloven om een goede stoel te huren. Hij stopte met de huur van de kerkbanken en zette een collectebus achter in de kerk. Er werd meer geld ingezameld door vrije wil dan door de kerkbanken te huren.

Na twee jaar vroeg Henry Craik Müller om naar Bristol te verhuizen om met hem samen te werken. In de 19e eeuw hadden weeskinderen niemand om voor hen te zorgen en moesten ze bedelen of voedsel stelen om te overleven. De mensen hadden geen medelijden met hen en de regering plaatste de kinderen in werkhuizen waar ze lange dagen maakten onder de zwaarste werkomstandigheden.

Charles Dickens' verhaal over *Oliver Twist* bracht de benarde situatie van deze ongelukkige kinderen aan het licht.

In 1835 waren er slechts een dozijn weeshuizen in heel Engeland en Wales, maar ze rekenden vergoedingen aan om voor de kinderen te zorgen. Arme kinderen die wees werden, moesten bij familie intrekken of werden naar de werkhuizen gestuurd.

Müller begon te bidden over het starten van een weeshuis. Er begon geld binnen te komen, ook al vroeg hij geen geld van mensen.

Zijn visie was dat het weeshuis een weeshuis zou zijn voor kinderen die echt wees waren en beide ouders hadden verloren. Niemand zou worden afgewezen vanwege armoede of ras. De kinderen zouden worden onderwezen en opgeleid voor een beroep.

"God zal voorzien", zei hij. Hij sprak met mensen over de noodzaak om voor deze kinderen te zorgen. Geschenken van meubels, geld, borden enz. begonnen binnen te komen. Müller hield van elk geschenk een gedetailleerd verslag bij. Mensen kwamen opdagen om les te geven en te werken in het weeshuis. Hij heeft een huurwoning gevonden.

Alles was klaar, maar ze hadden geen weeskinderen om voor te zorgen. Hij was vergeten God om de wezens te vragen. Hij bad opnieuw en ze begonnen te komen. Het eerste huis dat hij opende was voor 30 meisjes, daarna opende hij een tweede en een derde huis.

De eerste twee jaren gingen goed, maar de volgende zeven jaren waren moeilijk. Soms kwam er etenstijd, maar er was geen

eten. Ze zouden bidden en op het laatste moment zou er eten voor de kinderen worden gebracht.

Tijdens Müllers leven gaf hij \$ 700.000 weg die hem voor zijn persoonlijke behoeften was gegeven. Hij besteedde elke dag uren aan het bestuderen van de Bijbel en bidden. Hij voelde dat God hem riep om voor nog meer wezens te zorgen.

Na vijf weken van gebed besloot hij dat God wilde dat hij een grote faciliteit zou bouwen. Het zou duur zijn, \$ 18.000. Dat is het equivalent van \$ 1.000.000 in het geld van vandaag.

Hij vond zeven hectare in Ashley Down dat de perfecte plek leek. De landeigenaar verlaagde de prijs voor hem. Müller zou geen schulden aangaan om te bouwen. Hij moest het geld op zak hebben voordat hij kon gaan bouwen.

Economische tijden waren moeilijk, maar na 2 1/2 jaar had hij de financiering. Twee jaar later, in 1849, werd het eerste gebouw voltooid om 300 kinderen te huisvesten. In de komende 21 jaren werden er nog vier huizen gebouwd waarin meer dan 2.000 kinderen zouden worden opgevangen.

Charles Dickens hoorde een gerucht dat de kinderen onder de hoede van Müller honger leden, dus ging hij naar Ashley Down om het zelf te zien. Hij was zo onder de indruk van de goede zorg die ze kregen dat hij in november 1857 het artikel 'Huishoud Woorden' voor de krant schreef waarin hij over het werk vertelde.

James Wright werd Müller's helper en de oudere man leidde hem op tot zijn opvolger. De dochter van Müller en James waren getrouwd.

Müller's vrouw Mary stierf en hij hertrouwde later. Susannah Sangar was 16 jaar jonger dan George. Zij was, net als Mary was geweest, een uitstekende hulp voor hem.

Doordat zijn schoonzoon James nu de weeshuizen runde, regelde Susannah rondleidingen voor haar man, die nu 70 jaar oud was. Ze zei dat hij anderen zijn boodschap moest vertellen dat zij voor alles op God moesten vertrouwen. Het stel reisde de hele wereld over.

Op één reis voor de kust van Newfoundland, de mist was zo dik dat het schip niet kon reizen. Müller had een spreekbeurt in Quebec. De kapitein begon te bidden dat de mist zou optrekken, maar George hield hem tegen omdat de kapitein het niet geloofde. George bad en de mist trok op en hij was op tijd voor zijn afspraak. Later, toen ze Washington DC bezochten, ontmoetten ze president Rutherford Hayes in het Witte Huis. Ze vertelden hem over hun werk in Bristol. Müller sprak op veel plaatsen in Amerika.

In 17 jaar legden ze 200.000 mijl af, bezochten 42 landen en spoorden veel mensen aan om hun Bijbel te lezen, te bidden en op God te vertrouwen.

Susannah stierf toen ze 73 jaar oud was. George Müller stierf op 10 maart 1898 op 92-jarige leeftijd. Duizenden mensen stonden langs de straten om hem te eren. Tweeduizend wezens waren aanwezig.

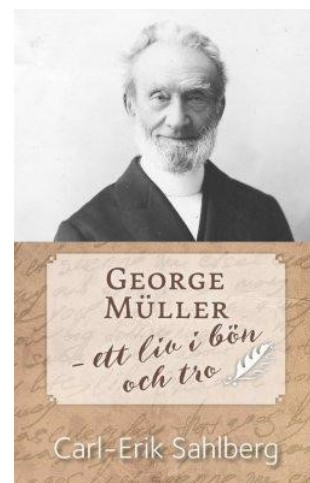
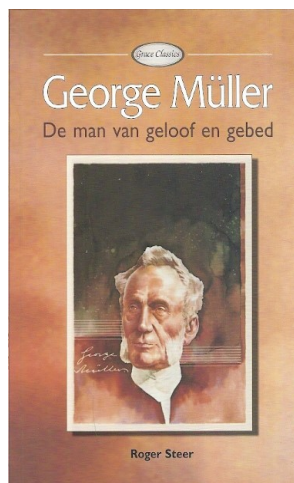
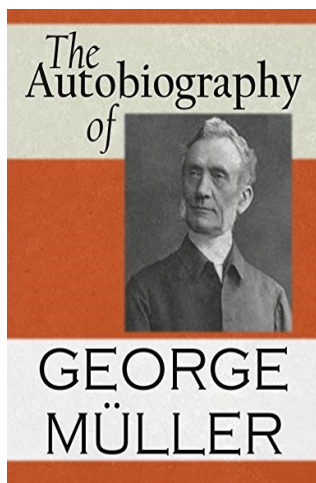
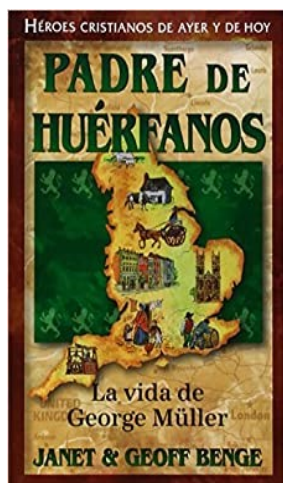
Naast de zorg voor weeskinderen betaalde George Müller ook voor het drukken van bijbels en traktaten. Hij gaf meer dan 250.000 bijbels weg. Hij betaalde collegegeld om honderden kinderen naar school te laten gaan.

Tijdens zijn leven bracht hij in antwoord op gebed het equivalent van \$ 129.000.000 bijeen, dat hij weggaf, en toen hij stierf, had hij nog maar een klein beetje geld over. Het fonds dat hij heeft opgericht, bleef zendingen over de hele wereld steunen. Het bevat ook de records voor de meeste van de bijna 18.000 kinderen die werden opgevangen tijdens het 150-jarige bestaan van de weeshuizen.

De Britse krant *The Daily Telegraph* schreef dat Müller "de wrede straten had beroofd van duizenden slachtoffers, de gevangenen van duizenden misdadigers en de werkhuizen van duizenden hulpeloze zwervers."

Genomen van:
<http://gardenofpraise.com/ibdmuller.htm>

[The Autobiography of George Muller](#)

JESSE OWENS

**“Ik zal
zijn
hand
niet
schud-
den!”**

De Olympische Spelen zullen bewijzen dat atleten met een lichte huid van het Arische ras de supermannen van de wereld zijn", pochte Adolf Hitler, dictator van nazi-Duitsland in 1936.

Toen Jesse Owens, een 20-jarige zwarte jongen uit Alabama, bewees dat Hitlers theorie niet klopte, was de dictator woedend. "Ik zal hem geen hand geven", fronste de dictator toen de winnaar bekend werd gemaakt. "Hij mag niet in mijn box."

Bij het verspringen werden de eerste twee sprongen van Jesse ongeldig verklaard. Hij had nog maar één poging over. Voordat hij terugging om zijn sprong te maken, knielde hij neer en tekende zijn eigen startlijn één voet achter de officiële lijn. Hij was vastbesloten dat er geen excuus zou zijn om een fout te melden. Toen hij een Olympisch record vestigde met een sprong van 26 voet, 5 5/16 inch, weigerde de beschaamde Adolf Hitler nog steeds zijn hand te schudden en zijn prestatie te erkennen.

Toen Owens de volgende dag de 200 meter sprint won, dook een verwarde Hitler uit zijn box en vluchtte het stadion uit om Jesse Owens niet te feliciteren.

Jesse Owens negeerde de minachting van de Duitse heerser en won vervolgens een vierde gouden medaille als lid van het 400-meter estafette-team van de Verenigde Staten.

Toen Jesse Owens in 1951 naar Duitsland terugkeerde, werd hij hartelijk ontvangen door de burgemeester van Berlijn. "Vijftien jaar geleden zou Hitler je geen hand schudden", zei de majoor voor een menigte van 75.000 mensen. "Hier, ik geef je allebei de handen." Toen sloeg hij zijn armen om Jesse's nek en omhelsde hem.

Kun je je voorstellen hoe gekwetst Jesse moet zijn geweest toen Hitler weigerde hem de hand te schudden, simpelweg omdat hij de verkeerde kleur had? Het voelt verschrikkelijk om afgewezen te worden. Het is verschrikkelijk om buitengesloten te worden. De pijn gaat diep als je niet wordt geaccepteerd.

Ik vraag me af of Hitler anders zou hebben gehandeld als hij had begrepen dat de manier waarop hij Jesse Owens behandelde, in de hemelse boeken was opgetekend dat hij het, als het ware, tegen Jezus had gedaan.

Zou jij Jezus afwijzen? Zou je weigeren met Hem te spelen? Zou je proberen hem uit je team te houden?

Bron: Dorothy Eaton Watts, Devotionele gedachten voor junioren, STEPPING STONES, p. 152.

ANNA KNIGHT

Een Vrouw

GEROEPEN DOOR GOD

ANNA KNIGHT was een klein meisje met een verbazingwekkende honger naar kennis. Ze werd in 1874 geboren als een geëmancipeerde slaaf in Mississippi en groeide op met het ritme van het werk. Anna's moeder leefde als pachter in Jasper County. Door energieke arbeid en gedisciplineerde zuinigheid slaagde mevrouw Knight erin 80 acres land te kopen. Later bezaten zij en haar kinderen nog eens 80 hectare aangrenzend. Met een koe, een paard en een juk van ossen verbouwde de familie van meerdere generaties al hun eigen voedsel en katoen voor een contante oogst. Maar het kleine bedrag was nooit genoeg.

De 'Knights' konden zich geen 'extra's' veroorloven, zoals pennen en papier, om nog maar te zwijgen van boeken of abonnementen op tijdschriften. Me-vrouw Knight en haar kroost deden het opmerkelijk goed om hun land en vee te kopen.¹ Zonder studieboeken of schrijfmateriaal zocht Anna creatieve middelen om haar schijnbaar onverzadigbare verlangens om te leren te bevredigen. Ondanks de lange werkdagen kreeg Anna soms op zondag wat vrije tijd. Toen dit gebeurde, kon ze wegglijpen en een vriendin bezoeken die het geluk had boeken te bezitten. Anna zou aanbieden om haar werk te doen als de vriendin haar in ruil daarvoor zou leren lezen.

Anna stond te popelen om met haar broers en zussen, nichtjes en neefjes te delen wat ze leerde. Nadat ze planken aan elkaar had gespijkerd, maakte Anna ze zwart met nat roet; toen dit handgemaakte schoolbord grondig was opgedroogd, schreef ze erop met natuurlijk krijt dat uit de modderbank was gegraven. Ze zette de andere kinderen aan het werk en ze kopieerden in het zand de cijfers en letters die ze op het bord had afgedrukt.

Ter recreatie deed Anna graag mee en hielp mee met de organisatie van de spellingswedstrijden in de buurt, die op zondag werden gehouden. Ze heeft waarschijnlijk heel goed gepresteerd.

Terwijl ze bijna alles las wat ze te pakken kon krijgen, zag Anna een advertentie voor een tijdschrift voor kinderen van haar eigen leeftijd. Dit wilde ze meer dan wat ook ter wereld hebben. Op de een of andere manier verleidde ze haar moeder om haar de dollar te geven die nodig was om een abonnement te nemen, maar ze kreeg vastberaden te horen nooit meer een dollar te vragen voor zo'n verspillende luxe.

Uit haar tijdschrift leerde Anna hoe ze gratis voorbeelden van catalogus, kranten en zelfs een occasioneel boek kon ontvangen. Opgetogen liet

ze een vriendin de nodige verzoekbrief schrijven. Het duurde niet lang of ze kreeg veel post. Als een catalogus een scriptafdruk had, nam Anna die mee naar buiten en oefende ze ernstig met schrijven in het zand.

Anna ontving een proefexemplaar van een klein papiertje genaamd '*Comfort*'. Na het lezen stond ze te popelen om zich te abonneren. Ze wist dat het geen zin had om haar moeder om de abonnementsprijs van 25 cent te vragen, dus verdiende ze die met extra werk met het plukken van katoen.

In één nummer van '*Comfort*' vond Anna een bericht dat precies aan haar behoeften leek te voldoen. Ze kopieerde het woordelijk, behalve de vervanging van haar eigen naam. Haar verzoek luidde: "Zullen een paar neven [lezers] me alsjeblieft wat leuk leesvoer sturen? Ik zou graag willen corresponderen met iemand van mijn eigen leeftijd." Nu was de brievenbus voller dan ooit - Anna kreeg 40 reacties.

Edith Embree, een jonge vrouw van de Zevende-dags Adventisten, zag Anna's verzoek. Ze behoorde tot de correspondentie groep voor jeugdliteratuur. De Heilige Geest stelde juffrouw Embree in staat om in Anna's aankondiging een kans te zien om iemand tot Christus te brengen. Ze werkte voor de '*Signs of the Times*' en stuurde Anna exemplaren van dat tijdschrift, evenals verschillende andere traktaten en leerstellige boeken. Na verloop van tijd stuurde Edith niet alleen lectuur, maar schreef ze ook brieven waarin ze het meisje vroeg haar mening over de lectuur te geven, en dat deed het meisje graag.

Nadat Anna deze publicaties van de Zevendedags Adventisten had gelezen en ongeveer zes maanden met Edith Embree had gecorrespondeerd, besloot ze te leven volgens de waarheden die in de kranten staan. Ze had geen idee welke groep het materiaal publiceerde dat ze had gelezen. Omdat de leringen uit de Bijbel kwamen, gehoorzaamde ze.

Anna begon de zaterdag als de sabbat te vieren, want dat is wat de Bijbel leert. Toen ze haar familie uitlegde dat ze nu op de zevende dag rustte in plaats van op de eerste, waren ze vreselijk van streek. Ze vermoedden dat veel lezen en studeren haar gek had gemaakt.

Anna had een vorm van sparen. Zij en haar broer hadden, als resultaat van hard werken, een baal katoen tussen hen in verzameld. Anna gebruikte de opbrengst van haar helft om naar Chattanooga te reizen voor verdere instructies. Het lijkt misschien vreemd dat ze helemaal van Mississippi naar Tennessee zou gaan om les te krijgen. Aan het einde van de vorige eeuw waren er echter weinig kerken en leden van de Zevende dags Adventisten en ze waren wijd verspreid in het zuiden. Er waren geen conferenties; het hele gebied van de zuidelijke staten werd destijds door het kerkgenootschap aangewezen als "zendingsveld".

Miss Embree hielp Anna contact te leggen met een liefhebbende Zevende-dags Adventisten familie bij wie ze kon logeren. De jonge bekeerling kreeg goed onderricht; ze werd in Chattanooga erg blij gedoopt als Zevende-dags Adventist.

Vol van haar toewijding om Christus te volgen, keerde Anna terug naar huis, naar Mississippi. Meteen kwam ze in de problemen. Om te beginnen, omdat Anna graag de ploeg door de rijen leidde, had de familie jarenlang op haar vertrouwd om het ploegen te doen. Nu ze ervan overtuigd was dat het verkeerd was om op sabbat te ploegen, smeekte Anna om op zondag te mogen werken. Ze probeerde met haar moeder te redeneren en legde uit waarom haar geweten haar niet toestond om op sabbat te werken.

Niet kunnen lezen leek de frustratie van mevrouw Knight te vergroten. Ze was een wilskrachtige vrouw en werd woedend. Ze hield vol dat ze Anna's moeder was en dat het meisje haar moeder niets kon leren - Anna zou deze zaterdag-voor-zondag-dwaasheid moeten opgeven of het huis uit moeten.

Anna kwam tot het pijnlijke besluit dat ze het huis uit moest. Vrienden in Chattanooga hielpen haar met onkosten zodat ze naar de Mount Vernon Academy in Ohio kon gaan voor een hele schooljaar. Het was een goede tijd voor haar om

weg te zijn van huis, en ze koesterde de kans om te studeren.

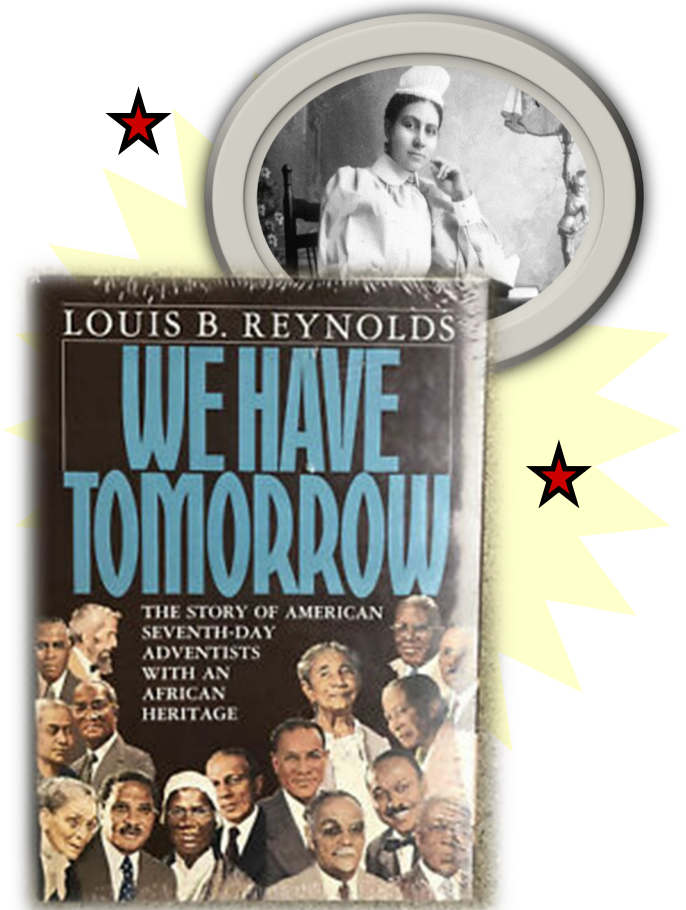
Het jaar daarop vond Anna het mogelijk om naar de nieuwe industriële school in Battle Creek, Michigan, de voorloper van Battle Creek College, te gaan. Naast hard werken spreidde ze een sterk geloof en een enorme vitaliteit tentoon. In 1898 studeerde Anna Knight af aan het Battle Creek College en bereidde ze zich voor om missionaris verpleegster te worden.

Er is veel gebeurd in Anna's leven, je zult haar boek zelf moeten lezen, maar we geven je de hoogtepunten:

- Dr. J. H. Kellogg, directeur van het Battle Creek Sanitarium (dat nauw verbonden was met het college), drong er bij Anna's klas op aan, om vrijwilligerswerk te doen, voor zelfvoorzienend zendingswerk. Anna nam die oproep aan en besloot dat geen enkel ander zendingsveld zo'n grote behoefte aan haar bediening had als haar geboorteland in Mississippi.
- Ze had veel beproevingen, maar ze zette keer op keer door en bereikte veel met Gods hulp. Van daaruit verspreidde haar roem zich naar vele plaatsen.
- In mei 1901 ontving Anna tot haar verbazing van Dr. J. H. Kellogg een uitnodiging om als afgevaardigde te dienen voor de Algemene Conferentie sessie die in Battle Creek zou worden gehouden. Hij was blij dat een voormalige student zijn uitdaging had aangenomen om zelfvoorzienend zendingswerk te organiseren en dacht dat ze het zelfvoorzienende en medische zendingswerk van afgestudeerden van Battle Creek kon vertegenwoordigen.
- Op 27-jarige leeftijd kon het plattelandsmeisje uit Mississippi tijdens de Algemene Conferentie sessie een goed verslag geven van haar iets meer dan twee jaar zendingswerk. Ze had een school met 24 leerlingen gesticht en een comfortabel, netjes schoolgebouw gebouwd, vrij van schuld. Ze leidde twee zondagsscholen, had tientallen lezingen over gezondheid en matigheid gegeven en zorgde regelmatig voor eenvoudige behandelingen van ziekten. Toen ze werd geprezen over deze indrukwekkende prestaties, antwoordde ze nederig: "Tot God zij de glorie."

- Tijdens het bijwonen van de Algemene Conferentie hoorde Miss Knight enkele verpleegsters praten over de kritieke behoefte aan mensen van hun beroep in India. Anna herinnerde zich dat ze jaren eerder de roeping had gevoeld om de vrouwen in India te helpen. Ze accepteerde om als missionaris te gaan. Ze was de eerste gekleurde vrouw die dat deed. Er moet gezegd worden dat haar grote kennis van ploegen en tuinieren veel heeft geholpen in haar leven en carrière.
- In India volgden haar beproevingen de een na de ander op, en opnieuw leerde ze met de ploeg in de hand haar studenten hoe ze harde grond moesten voorbereiden en bemesten om verschillende groenten voor voedsel te planten. Dat en vele overwinningen op tegenstand hielpen om de interesse van de kinderen te wekken om meer over Jezus te weten.
- Toen ze hoorde van problemen op de school die ze in Mississippi had opgericht, vroeg ze toestemming om met verlof te vertrekken en te proberen alles te redden wat ze kon.
- In de hoop dat ze later naar India kon terugkeren, kwam er in 1910 een oproep voor haar om te gaan helpen in Atlanta.
- Van daaruit werkte ze op verschillende niveaus voor de adventistische organisatie.
- Op 70-jarige leeftijd werkte ze nog steeds onvermoeibaar op twee conferenties in de Verenigde Staten van Amerika.
- Tijdens het laatste jaar van haar leven, toen ze 98 was, ontving ze op 17 november 1971 de General Conference Department of Education Medallion of Merit Award. Op dat moment waren er slechts 12 van dergelijke onderscheidingen gemaakt. Ze stierf het volgende jaar.

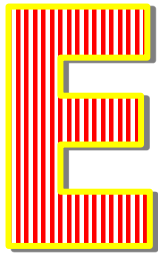
Ze bereikte doelen die ze in haar jeugd niet had bedacht. Anna Knight leidde meer dan 9.000 vergaderingen en reisde het equivalent van 23 reizen over de hele wereld, haar reizen van, naar en binnen India niet meegerekend. "Mijn werk vereiste het schrijven van 48.918 brieven", ontdekte ze toen ze haar hele leven aan maandelijkse rapporten had verzameld. Het aantal zendings bezoeken bedroeg 11.744.

Mensen die ze tot Christus bracht, studenten die werden opgeleid in scholen die onder haar leiding waren opgericht, en mannen en vrouwen die haar hoorden spreken, koesteren nog steeds liefdevol de herinnering aan deze opmerkelijke dienaar van God en leider van de mensheid. Vooral voor veel autochtonen in India en voor honderden zwarte mensen in het Zuiden liet Anna Knight herhaaldelijk zien dat één toegewijde christen het verschil kan maken.

[Door God geroepen, hoofdstuk 4. Anna Knight \(sdanet.org\)](http://sdanet.org)

GOD EN MIJN VRIENDIN

En van de leuke dingen van ouder zijn is om anderen te vertellen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken. Een van de irritante dingen aan jonger zijn, is te horen dat je je niet zo druk hoeft te maken. Op dit moment val ik ergens tussen de twee in een mooi evenwicht. Ik ben nog niet zo ver in het leven dat het zien van een 16-jarige die het uitmaakt met zijn vriendin, me er niet aan herinnerd dat het pijn kan doen. Aan de andere kant zou ik ook niet het touw willen knopen zodat de man zichzelf zou kunnen ophangen.

Maar mijn leven was niet altijd zo netjes.

Toen ik 18 was en een eerstejaarsstudent op de universiteit, gaf mijn blonde vriendin van drie jaar me een 'ontslag'. Ik heb het over het beëindigen van onze relatie. *Fini*. Het einde.

Dat was een gedenkwaardige dag in de geschiedenis van clichés. Ze zei dat ik *een geweldige kerel was* en dat *ik op een dag een gelukkig meisje gelukkig zou maken*. Ze zou me altijd herinneren omdat ik lief was. En laten we natuurlijk de klassieker niet vergeten, *we kunnen nog steeds vrienden zijn*. Natuurlijk!

De reden die ze gaf om haar eigen weg te gaan: ik steunde te veel op haar in plaats van de leider te zijn. Meer specifiek was ze van plan te trouwen met iemand die God uit een persoonlijke relatie kende en een huishouden kon leiden door op die kracht te putten. Het is beter dat we nu uit elkaar gaan, dacht ze, dan later in het huwelijk in een conflict terecht te komen.

Geen leider? Geen kracht? Ik reageerde zoals veel mannen zouden doen in een soortgelijke hachelijke situatie: net als de geslagen puppy die ik was, smeekte ik haar om terug te keren. Ik beloofde dat ik zou veranderen als ze bereid was het nog een kans te geven. Ze wilde niet, en ik was alleen.

Nou, niet precies. Met meer dan 600 mannen in de mannen residentie is het moeilijk om alleen te zijn. Maakt het moeilijk om een plek te vinden om te huilen. Ik ging zitten op een kleine heuvel die uitkijkt over de campus en liet de lichten van de tennisbanen en de lantaarnpalen door de tranen heen vervagen. Ik kneep mijn ogen dicht om nieuwe visuele effecten te maken en vergat even waarom ik op de heuvel was.

Natuurlijk, terwijl je daar zit, geef je God de schuld. Ik zeg "natuurlijk" omdat ik op dat moment slechts een voorbijgaande kennis van Hem had. (Hij is echt slim. Hij is overal. Hij weet wanneer je slecht en goed bent geweest, dus wees in godsnaam goed.) Eerst gaf ik Hem de schuld dat hij me niet begreep. Als Hij wist wat mij gelukkig zou maken, dan zou Hij niet toestaan dat zulke slechte dingen gebeuren. Als je er gelukkig van wordt, moet het goed zijn.

Vervolgens redeneerde ik dat als Hij *wist* dat het me gelukkig maakte, en *toch toestond dat het werd weggenomen*, dat niet eens aardig zou zijn van Hem.

Eigenlijk is het ronduit gemeen. Op dat moment kon immers niemand op de hele aarde zo lijden als ik. Ik zou kunnen horen over Bangladesh dat wordt weggevaagd door een tyfoon of een Afrikaans land dat door hongersnood is getroffen en dat zou ik triest vinden, *maar hey, ik wed dat ze nog nooit zo'n keurig meisje bij hen hadden die hen verliet!*

Toen kwamen er donkere gedachten naar boven. Hier kroop ik door een onbekend rijk. Ik speelde met het idee dat Hij misschien toch niet bestond. Ik dacht dat er een kleine hoop was dat God de uitdaging aanhoorde en onmiddellijk drie wensen laat vervullen om mijn goede gunst te winnen.

Op dat moment waren mijn kleren vochtig van de avonddauw. Ik dacht dat ik echt zou moeten studeren, toen er een bijbelverhaal in me opkwam. Avond. Dauw. Twijfel aan God. Gideon. Het vlies.

Perfect, als God in Richteren 6 Zijn wil had geopenbaard op een manier die een mens verkoos, waarom zou Hij het dan niet nog een keer doen? Was dit niet wat mijn academie Bijbelleraar bedoelde toen hij zei dat we aanspraak moesten maken op Gods beloften? (Ik heb nooit gehoord wat hij eigenlijk bedoelde. Te druk met het doorgeven van notities.)

Waar moet ik om vragen? Vuur uit de lucht? Nee, het college-bestuur zou boos worden. Aardbeving? *Echt van* streek. Me ergens hoog optillen? Hoogtevrees. Ik staarde naar de lichten van de stille sterren.

'Nu, Heer,' bad ik, 'ik heb echt pijn. Ik weet dat ik niet altijd de meest trouwe ben geweest in mijn gebedsleven, maar deze keer meen ik het echt. Dit is een geweldige kans voor ons beiden om meer over elkaar te weten te komen. Als je me eens zou laten zien hoeveel je om me geeft door een grote, vlamme vallende ster door de lucht te sturen als ik zeg 'Nu!' Ik zal weten hoeveel Je van me houdt en dat Je echt bestaat. Maak U alstublieft gereed, Heer, want ik sta op het punt het te zeggen.'

Ik wachtte even. Ik likte mijn lippen en fluisterde: "Nu.

Niets.

Misschien heb ik Hem niet genoeg tijd gegeven om zich voor te bereiden. Hij had het misschien druk met Bangladesh. Dus ik wachtte nog een minuut en bad: 'Dit is Victor weer. Czerkasij. Ik wacht hier geduldig, dus daar gaan we weer. Als je er *echt* bent, als je *echt* van me houdt, laat het me dan zien met een vallende ster *nu!*'

Stilte. Stilte. Een briesje dat in de bomen beweegt, een krekkel die fluit en me bespot.

Maar er gebeurde iets.

Een gedachte fluisterde in mijn hoofd: "Als je echt van Mij houdt, waarom zoek je dan niet meer over Mij? Waarom had je het zo druk met het doorgeven van aantekeningen?" Tot die tijd had ik vragen gesteld. "Kan jij, Victor, je een keer herinneren dat iemand Mij ondervroeg met een reeks 'als'?" "Hij wist wie ik was. Hij wist wat ik kon doen. Hij hield gewoon niet van mij. En hij viel uit de hemel." Dit was serieus. Ik wilde echt niet in dezelfde klasse worden geplaatst als die kerel.

Er kwam nog een vraag voorbij. "Weet je nog hoe ik *hem* beantwoordde?"

Zeker, antwoordde ik.

U antwoordde Satan door de Schrift.

Hier maakte God Zijn laatste punt. "Dan is het door de Schrift dat je van Mijn liefde en Mijn wil voor jou zult leren."

Daar had ik nog nooit aan gedacht.

Terug in de kamer blies ik het stof van de omslag en begon te lezen. Ik verbeeldde me half dat de auteurs rechtstreeks aan mij schreven.

"Geen enkele discipline lijkt destijds prettig [Victor], maar pijnlijk. Maar later brengt het een oogst van gerechtigheid en vrede voort voor degenen die erdoor getraind zijn" (Hebreeën 12:11, NBV). *Het is geen prettige tijd om alleen te zijn, maar ik denk dat ik hier niet alleen ben sinds ik U heb.*

'Zelfs nu', verklaart de Heer, 'keert u met heel uw hart tot Mij terug, met vasten en

“Geen enkele discipline lijkt destijds prettig [Victor], maar pijnlijk. Maar later brengt het een oogst van gerechtigheid en vrede voort voor degenen die erdoor getraind zijn.”

(Hebreeën 12:11)

wenen en rouwen. Scheur je hart en niet je kleding. Keer terug naar de Heer, uw God [Overwinnaar], want Hij is genadig en barmhartig, traag tot toorn en overvloedig in liefde, en Hij laat zich niet ontmoedigen door ramspoed te zenden" (Joël 2:12, 13, NBV). Dit is goed spul! Ik had me God nooit voorgesteld als de eenzame.

Hij wil *mijn* gezelschap, net zoals ik tijd met dit meisje wilde. Daar had ik nooit aan gedacht, omdat ik het zo druk had om haar en mezelf te plezieren.

"Philip [en Victor] zeiden: 'Heer, laat ons de Vader zien en dat zal genoeg voor ons zijn,' antwoordde Jezus: 'Ken je Mij niet, Filippus [en Victor], zelfs nadat ik zo'n lange tijd hier ben? Iedereen die Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien'" (Johannes 14:8, 9, NBV). Au! Dat moet Jezus echt pijn hebben gedaan. Hier openbaart Hij de Vader zo welsprekend en nog steeds ontkent een van de Zijnen Hem. God op die manier op de proef stellen, God plaatsen op de voorwaarden van een mens, is zo, zo... vertrouwd.

Hij heeft me lang vergeven voor mijn norske, onbezonnen opmerkingen. Ik heb geleerd dat God om me geeft. Hij begon om me te geven voordat ik werd geboren. Hij heeft een plan dat Hij onmiddellijk onthult aan sommigen zoals Gideon, na verloop van tijd aan anderen zoals Hij dat nodig acht. Ik vertrouw Hem nu genoeg om dat te zeggen.

We hebben sindsdien een lange weg afgelegd, God en ik, en het valt niet te ontkennen, we hebben nog een lange weg te gaan. Maar het enige dat telt is dat we samen zijn. Ik breng elke dag een deel van de dag met Hem door om dezelfde reden dat ik bij dat meisje wilde zijn. Ik kan niets bedenken dat me gelukkiger zou maken.

Jaren later werd ik op een ochtend rond vijf uur wakker en at een ontbijt van granen en bananen. Ik las een gedeelte van het Woord, sprak met mijn hemelse vader en ging toen rond half zeven naar mijn blauwe VW. Ik zag een buitenaardse dageraad op ons eiland Kauai, waar ik Bijbelles aan het geven was. In het verre oosten reikte de zon haar lichtstralen uit. In het uiterste westen klampte de duisternis van de nacht zich koppig aan de hemel vast, terwijl er stippen van sterren door flikkerden. Dauw rustte op het gras. Ik glimlachte toen ik dacht aan die avond zo'n 10 jaar geleden, toen ik twijfelde aan Gods liefde en Zijn plannen voor mijn leven.

Zeg Heer, dacht ik. Gewoon voor de lol, zou je het erg vinden als ik die vallende ster vanmorgen ontvang? Uit nostalgie.

Je kon het niet missen - zag er eerst uit als een supernova, daar in de duisternis van de nachtelijke hemel. Maar al snel boog het, brullend naar het oosten in de zon. Ik kon bijna het geknetter horen van de vlamme oranje staart die vele mijlen erachter vloeide. Ik volgde het voor de paar seconden van zijn leven terwijl het boog in de opkomst van de zon, die inmiddels met zijn voorhoofd over de rand van de Stille Oceaan had gegluurd. *Bedankt, vader*, dacht ik met grote kalmte. *Dat was een goeie*. Ik reed de onverharde weg af.

En het meisje? Ik ben uiteindelijk met haar getrouwd. Ja, God koos ervoor om mij het verlangen van mijn hart te geven.

Het maakte natuurlijk geen verschil of Hij me dat gaf of niet. Ik was al tevreden met het Wens der Eeuwen.

Bron: "DE RIT VAN JE LEVEN, p. 46- 49

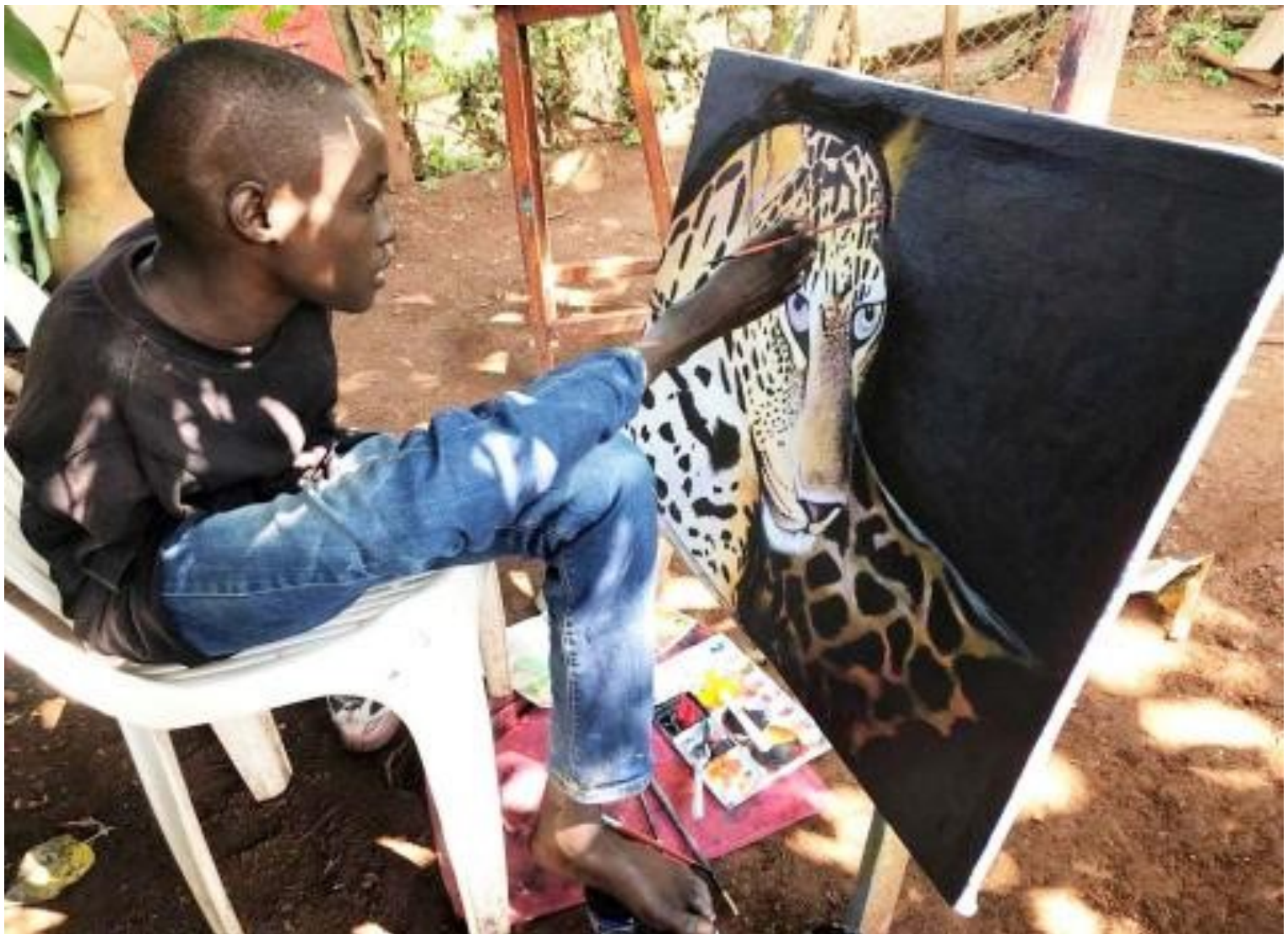
RICHARD

Richard werd geboren zonder armen, maar zijn talent in beeldende kunst is ongeëvenaard. Richard maakt opvallende beelden met zijn benen en voeten, iets wat hem zowel in zijn geboortestad als op de universiteit, waar hij momenteel een bachelor in kunst en industrieel ontwerp volgt, uitstekend maakte.

De voormalige begunstigde van World Vision komt uit het district Adjumani, de subregio West-Nijl van Noord-Oeganda. World Vision International is een organisatie in Oeganda die ernaar streeft om elk kind Hoop, Vreugde en Rechtvaardigheid te brengen. Richard is multi-getalenteerd, een ondernemer en motiverende spreker om iedereen aan te moedigen, dat het niet is omdat je met een handicap geboren bent, of dat er later in je leven iets is gebeurd, en nu je een handicap hebt, dat dat betekent dat het leven voorbij is voor je. Nee!!! Als je wilt, en je streeft ernaar, zullen er kansen in het leven voor je opengaan en kun je ook een goede toekomst hebben.

Hij is de eerstgeborene in een gezin van vier en werd op zeer jonge leeftijd wees. Opgevoed door zijn moeder in een bescheiden gezin, begon hij laat met school omdat het hem tijd kostte om te leren schrijven met zijn voeten. Een handicap heeft hem echter niet in de weg gestaan om naam te maken als kunstenaar.

Vanwege zijn moeilijke omstandigheden werd Richard in 2015 door World Vision geselecteerd om te profiteren van een door het Ministerie van Buitenlandse Zaken gefinancierd project uit Finland, dat erop gericht was mensen met een handicap in het district te helpen. "World Vision wilde ons uitrusten met vaardigheden die we konden gebruiken om onszelf financieel te ondersteunen in plaats van te bedelen bij mensen. We zijn een dag getraind in het maken van vloeibare zeep, omdat het proces niet ingewikkeld was", zegt Richard.

Na de training gebruikte hij het geld dat hij verdiende, met het tekenen van afbeeldingen van prominente mensen in zijn geboortestad, om grondstoffen te kopen om te gebruiken bij het maken van vloeibare zeep. Gelukkig was deze zakelijke onderneming de eerste in zijn soort in zijn gemeenschap.

“Ik heb eerst een jerrycan van 20 liter gemaakt om de markt en het aantal klanten dat ik had te testen. [De respons] was overweldigend omdat vloeibare zeep goedkoper was in vergelijking met andere zepen die we op de markt hadden. Ik profiteerde van de kant-en-klare markt en gebruikte de winst om meer grondstoffen te kopen. Ik huurde een eenpersoonskamer in onze stad en goochelde met het maken van afbeeldingen en met het maken van vloeibare zeep”, voegt hij eraan toe.

Nadat hij zijn bedrijf had opgericht, zorgde World Vision ervoor dat zijn bedrijf floreerde door hem training te geven over het succesvol runnen van zijn bedrijf.

“Ik kreeg training in het bijhouden van bedrijfsgegevens, bedrijfsrisico's en hoe deze te beperken en hoe ik op creatieve wijze meer omzet kan genereren door middel van branding en verpakking van mijn producten. Ik heb ook belangrijke boekhoudmethoden geleerd, hoe ik kassabonnen en leveringsbonnen voor mijn bedrijf kan maken”, legt hij uit.

Binnen de eerste maand na de training veranderde Richards leven. De handel in vloeibare zeep had meer klanten gewonnen en hij gebruikte de opbrengst om een stuk grond te kopen.

Mijn bedrijf heeft de wereld bewezen dat een handicap geen onvermogen is. Er zijn dingen die ik niet alleen kan doen, maar ik werkte met mensen die ik nauw begeleidde om ervoor te zorgen dat mijn bedrijf niet instortte. Mijn bedrijf bleef bloeien en ik kon een stuk grond kopen en ik hoop in de toekomst een woonhuis op het land te bouwen.

Vanwege zijn uitzonderlijke succes werkte World Vision met hem samen om andere begunstigden in vluchtelingenkampen te trainen in het maken van vloeibare zeep.

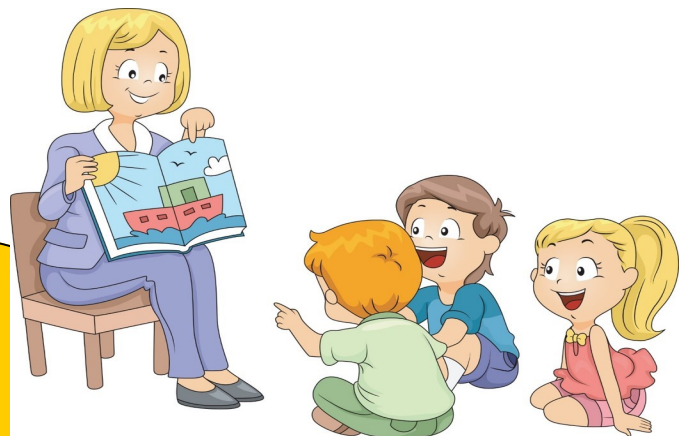
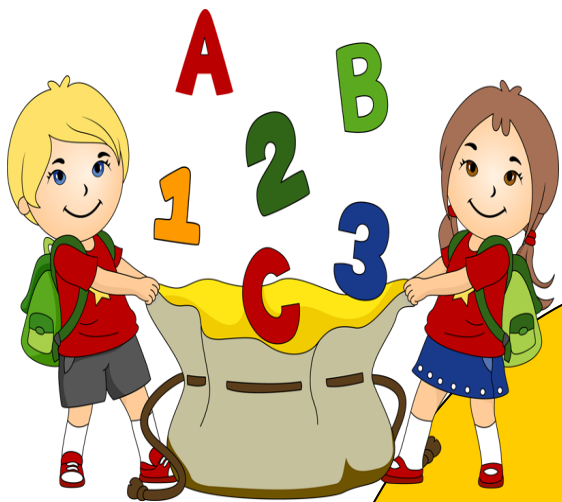
“Ik heb speciaal met World Vision gewerkt in het kader van de inclusieve programmering voor gehandicapten als mentor voor geselecteerde begunstigden en personeelsleden. World Vision heeft me kennis laten maken met een zakelijke onderneming die mijn leven sindsdien heeft verbeterd en ik waardeer de interventie enorm. Ik ben nu zelfredzaam en heb een positieve invloed gehad op het leven van andere mensen”, merkt hij op.

Zijn ervaring heeft hem hoop gegeven, en hij wenst dat andere mensen met een handicap, worden uitgerust met beroepsvaardigheden die hen zullen helpen hun eigen onafhankelijkheid op te bouwen.

“Ze moeten niet verzanden in de staat waarin ze zich bevinden, maar openstaan voor ideeën, bijvoorbeeld om beroepsvaardigheden aan te leren. Dergelijke vaardigheden leiden tot zelfredzaamheid en maken een einde aan afhankelijkheid.

Richard is eeuwig dankbaar voor de steun die hij van zijn familie heeft gekregen en heeft het geluk deel uit te maken van World Vision.

VAN ALLES
EEN BEETJE!

Happy
Birthday

CARTOON KNUGGETS

Door: Troy Knechtel

Nou, God. Fijn dat U er nog bent! Laten we het nog eens doen!

Maar wat jou betreft, wees sterk en geef niet op!

ADVENTIST HERITAGE LIBRARY

MR. CREATOR'S Borrowed BROWN HANDS

YVONNE DAVY

2. GERED

De hele week voor Kerstmis was oom Moses bedroefd en bezorgd - bedroefd omdat de lieve Mary en haar dierbare kinderen weg waren, en bezorgd omdat hij Bentley zijn beste renpaard had gegeven.

'Alsof hij Mary of het paard ooit terug zal brengen. Hij en Pacer zijn voor altijd weg,' berispte de man zichzelf. "Ik was een dwaas om hem te vertrouwen. Oh, als de tijd maar terug zou gaan en ik dingen anders kon doen!" zei hij keer op keer, hoewel hij niet zeker wist wat hij had kunnen doen om de tragedie te voorkomen.

Maar Bentley verraste hem. Hij *kwam* terug, de dag na Kerstmis, en hij *had* Mary gezocht.

'Die bushwhackers waren te snel voor mij, Carver. Ik zou naar de plek gaan waar ik ze hoopte te vinden, alleen om te horen dat ze daar de dag ervoor waren geweest en verder waren gegaan. Ik volgde ze kilometers lang en verloor ze toen uit het oog. Ik verwacht niets van je, want ik heb gefaald in mijn zoektocht.' Toen voegde hij er achteraf aan toe: 'Maar hier is de baby. Het is niets waard, want het zal niet leven. Het zou me zelfs niet verbazen als het al dood is.' Hij duwde een vuile, haveloze bundel naar de man.

Tante Susan ving het woord 'baby' op en voordat oom Moses zich kon bewegen, griste ze het van Bentley. Snel trok ze de doek opzij en hapte naar adem toen ze de kleine zwerver zag. Zijn armen en benen waren zo dun als lucifer; elke rib leek klaar om de huid te doorboren. Hij lag zwak in haar armen, en toen wapperden die armen en benen door de lucht terwijl hij werd gevangen in een kramp van hoesten. Zijn lippen werden blauw terwijl hij naar adem hapte.

Ondertussen was oom Moses de transactie met Bentley aan het afronden. 'Nee, nee vriend, je hebt je best voor me gedaan. Je neemt Pacer voor je moeite. Ik waardeer het dat je het kind hebt gevonden. Waar heb je George vandaan gehaald? Waarom was Mary er niet? En Melissa?' vroeg hij.

'Nou, ik denk dat de mannen zich geen zorgen konden maken over een zwerver die elk moment aan zou kunnen sterven, dus gooiden ze hem opzij en gingen verder met de moeder en het kleine meisje. Iemand moet de baby hebben opgehaald en hem, uit medelijden, onderdak hebben gegeven. Aangezien ik niets meer kan doen, zal ik je bedanken voor het paard en op weg gaan.' Hij sprong terug op Pacer en reed weg.

"Steek het vuur aan. Verwarm wat melk. Zoet het met een beetje suiker. Waar is de rest van die hoestsiroop die ik eerder voor George maakte..." Tante Susan kon zichzelf er niet toe brengen die vreselijke woorden te zeggen, "voordat onze Mary werd ontvoerd?" Oom Moses wist echter wat ze wilde, en hij haastte zich om te doen wat ze hem vroeg.

Tante Susan verwijderde de vuile voddens en hield de baby tegen de warmte van het vuur. Het medicijn kalmeerde de hoest en toen begon ze de warme melk in zijn keel te druppelen. Eerst leek hij te zwak om te slikken, maar na een tijdje slaagde ze erin een paar lepels vloeistof bij hem te krijgen.

"Nu niet te veel, jongeman. We geven je later meer. Laten we je nu verschonen. Mijn, mijn, maar je bent een puinhoop. Wat je arme moeder zou zeggen als ze je zou zien..." Terwijl ze dat zei, kwam het plotseling met volle kracht bij haar terug dat Mary haar baby niet meer zou zien, en de tranen rolden over haar wangen.

Jim had met grote ogen staan kijken en geprobeerd te begrijpen wat er aan de hand was. Hij kwam dichtbij toen tante Susan de baby aankleedde. Ze sloeg een arm om hem heen en trok hem tegen zich aan. "Jullie zijn nu onze kinderen," zei ze tegen de kleine jongens, hoewel geen van beiden begreep wat ze bedoelde.

Dankzij de tedere zorg van tante Susan stierf George niet, maar hij was delicaat en ontwikkelde zich langzaam. Hij was inderdaad drie jaar oud voordat hij door de kamer kon lopen. Toen hij dat helemaal zelf voor elkaar kreeg, was hij opgewonden, ook al was hij uitgeput. Als gevolg van de hevige hoest werden zijn stembanden gescheurd, zodat hij nooit een diepe stem ontwikkelde. Hij had altijd een hoge stem die soms piepte op de meest ongelegen momenten. En jarenlang had hij een irritant stotteren, vooral als hij opgewonden raakte.

Eindelijk eindigde de vreselijke burgeroorlog en in het hele land werd afgekondigd dat de slaven allemaal zouden worden bevrijd. Oom Moses hoorde het nieuws toen hij in de stad was. Zodra hij thuiskwam, riep hij de twee kinderen bij zich.

"Nou, jongens," zei hij, "je bent vrij om te gaan waar je wilt, maar we zouden heel blij zijn als je bij tante Susan en mij zou willen blijven!"

Wat wisten Jim en George van slavernij? Of trouwens ook van vrijheid? Wel, ze waren altijd vrij geweest om te doen wat ze wilden, zolang ze maar gehoorzaamden aan oom Mozes. En waar was anders thuis als het niet op de boerderij was? Ze hadden geen familie die ze kenden, behalve oom Mozes en tante Susan, en ze kenden het verschil niet tussen bloedverwanten en mensen die je net je familie noemde. De jongens gingen regelrecht terug naar hun kamer op zolder, waar ze slapen op matrassen die gevuld waren met maïskolven, net zoals ze de avond ervoor hadden gedaan.

Jim werd groot en sterk, en de oude oom Mozes was blij dat zijn gewillige handen hielpen bij het werk op de boerderij. Eerst hielp Jim alleen maar, maar gaandeweg nam hij steeds meer verantwoordelijkheid over. Hij was betrouwbaar, en oom Mozes wist dat wanneer hij een taak moest uitvoeren, deze goed genoeg zou worden uitgevoerd zodat er geen controle op behoefde te worden uitgeoefend.

George kon nooit naar buiten om het ruwe werk op de boerderij te doen, dus bleef hij in de buurt van tante Susan. Hij leek bijna bang om uit haar zicht te zijn. Hij draafde achter haar aan, stelde vragen en deed alles na wat ze deed. En tante Susan... nou, ze genoot zo veel van hem dat ze zich nooit eenzaam voelde. Voor haar was hij een wonderkind. Hij had het nooit mogen overleven, zelfs niet met al haar tedere zorg; toen Bentley haar dat vuile bundeltje overhandigde, was hij praktisch dood. Zou God een hand hebben gehad om zijn leven te sparen? Had God iets speciaals in gedachten voor dit ziekelijke kind van haar?

Op een dag, terwijl ze aan het vegen was, bewoog de jongen zich voort en maakte dezelfde bewegingen als zij. Ze stak de bezem in zijn handen.

'Het heeft geen zin om al dat werk te doen zonder ook maar iets te bereiken,' zei ze. "Laten we eens kijken hoe je de vloer veegt."

George was enthousiast. Hoewel de bezem erg groot leek in zijn kleine handen, hanteerde hij hem met een wil en in een mum van tijd was de vloer vlekkeloos.

"Dat is net zo goed werk als ik had kunnen doen. Je bent een slimme jongen," prees ze.

Toen tante Susan het maisbrood voor het avondeten maakte, stond George naast haar en brak denkbeeldige eieren en roerde denkbeeldig beslag, net zo hard als ze in het echte roerde. Op een dag zag hij haar breien. Dat fascineerde hem. Hij zat daar en ging door de bewegingen, maar dat bevredigde hem niet. Hij zat diep na te denken. Na een paar minuten draafde hij naar buiten en vond twee kalkoenveren: lange, stevige vleugelveren. Toen ontrafelde hij een oude want en in korte tijd had hij een nieuwe want voor zichzelf gebreid. Zo leerde hij ook haken en quilts maken. Hij beschouwde dit nooit als 'vrouwenwerk'. Helemaal niet. Alles wat gedaan moest worden, was hij bereid te proberen, als hij het maar een keer kon zien.

De voeten van oom Mozes kregen gemakkelijk blaren als gevolg van die wrede brandwonden die hem door de bandieten waren toegebracht. Hij klaagde bitter dat zijn werkschoenen hem "gewoon doodden". Hij probeerde gaten in zijn dikke sokken te knippen zodat ze rond de blaren zouden passen, maar zelfs dat hielp niet.

George hield zijn hoofd schuin terwijl hij naar die ruwe oude schoenen keek. Zonder een woord te zeggen nam hij ze mee naar de zolder,

en daar scheurde hij ze uit elkaar en naaide ze voorzichtig weer aan elkaar. Vervolgens ontrafelde hij een paar sokken en breide ze opnieuw, en zodra ze klaar waren, overhandigde hij zijn geschenk van liefde aan oom Moses.

"Z-ze je wel, oom M-Moses, ik denk niet dat deze je nu p-pijn zullen doen," stotterde hij.

"Nou, nou, wat heb je hier?" Oom Moses nam de schoenen en sokken van het kind aan.

"Ik heb je oude s-schoenen en s-sokken zo gemaakt dat ze allemaal zo g-g-glad van binnen zijn." Oom Moses stak zijn hand in de schoenen. Zijn gezicht lichtte op. "Ik denk dat je misschien gelijk hebt. Hier, laat me ze passen." En de man ging op de bank zitten en trok de nieuwe sokken en schoenen aan. "Dat is geweldig. Tante Susan, kom eens kijken." "Onze George is de slimste jongen die ik ken."

Daarna had oom Moses geen last meer van zijn voeten, want zodra zijn schoenen van binnen klonterden, haalde George ze uit elkaar en maakte ze opnieuw. En die sokken - wel, hij had het gevoel alsof hij op een kussen liep als hij ze aan had.

"Morgen moet ik wat producten naar de markt brengen in Neosho, en ik denk dat je met me mee kunt gaan, Jim. Wat vind je ervan?" Oom Moses kondigde op een avond aan tijdens het avondeten.

"h, lekker! Mag ik dan in de etalages kijken als we klaar zijn met onze zaak?" vroeg Jim gretig.

"Ik wil ook gaan," zei George.

"Nee, je kunt niet gaan." Oom Moses sprak zonder op te kijken van zijn bord, zodat hij de teleurstelling op het gezicht van de jongere jongen niet zag. Maar zelfs als hij het had gezien, zou het geen verschil hebben gemaakt, want oom Moses veranderde niet vaak van gedachten.

Meteen na het ontbijt vertrokken oom Moses en Jim naar de stad, 13 kilometer verderop. George bromde in een hoek. Hij volgde tante Susan niet eens terwijl ze de klusjes deed. Eindelijk miste ze hem, dus ging ze hem zoeken.

"Wat is er verkeerd? Voel je je ziek, George? Hier, laat me je wat medicijnen geven. Het moet je maag zijn." Ze reikte in de kast naar een van haar onsmakelijke huismiddeltjes.

"N-nee, tante S-Susan, ik ben niet zo ziek," snoof hij.

"Wat is er dan aan de hand?" eiste ze.

"Het is oom M-Moses. Hij houdt niet van me. Hij houdt alleen van J-Jim," en hij snoof wat harder.

"Wat bedoel je, oom Moses houdt niet van je? Wel, hij zou niet meer van je kunnen houden als je zijn eigen familie was. Natuurlijk houdt hij van je. En hij houdt net zoveel van jou als van Jim. Waarom denk je dat hij niet van je houdt?"

"O-omdat hij me niet naar de stad wilde laten gaan," en George barstte in tranen uit.

Een glimlach verspreidde zich over het gezicht van de vrouw. Ze begreep het - het was een geval van een aanval van jaloezie, maar ze wist zeker dat ze dat kon oplossen.

"Kom hier en ga naast me zitten." Ze klopte op de bank.

George leunde dicht tegen haar aan. "Oom Moses houdt te veel van je om je met hem naar de stad te laten gaan, omdat je niet erg sterk bent. Hij is bang dat je te moe wordt en dan ziek wordt. Je had een grote hulp voor hem kunnen zijn in de stad. Maar jij en Jim zijn de hele familie die we in de wereld hebben, dus we willen niet dat jou iets overkomt. Wat zou je zeggen als we ons haasten met ons werk, en ik zal je vertellen over je moeder?"

"Laten we gaan werken, tante S-Susan."

George glipte van de bank en greep de bezem. Het werk was snel gedaan en tante Susan hield haar belofte.

"Mary - dat is je moeder - was mooi en jong. Ze was goed en zachtaardig. Ze hield van jou en Jim en je mooie zus Melissa. Inderdaad, als ze niet zoveel van je had gehouden, zou ze nooit zijn gepakt door de gemene bandieten. Maar omdat ze dingen probeerde te vinden om je comfortabel te houden in de grot onder het melkhuis, vonden de bandieten haar in de hut."

George's ogen, rond als schoteltjes, verlieten haar gezicht nooit toen ze het verhaal vertelde. "Je lijkt veel meer op je moeder, kind. Ze had behendige vingers - jij hebt ze ook. Ze hield net als jij van mooie bloemen. En ze was altijd aan het zingen, zingen." Even leek tante Susan te vergeten waar ze was toen ze zich haar lieve Mary herinnerde.

Toen vervolgde ze: "Jim lijkt meer op je vader - hij was lang en sterk. Je zou ook sterk zijn geweest als je geen kinkhoest had gehad toen je een baby was, en als je niet bijna was overleden aan blootstelling toen die bandieten je stalen. Maar, daar heb je lang genoeg stil gezeten. Ren naar buiten en speel een tijdje zodat je sterk kunt worden; dan kun je met oom Moses naar de stad."

George glipte van de bank en liep de tuin in. Terwijl hij door het bos dwaalde om aan zijn moeder te denken, bukte hij zich om een boterbloem te plukken en nogmaals om een klein madeliefje te onderzoeken.

"Ik ga een tuin voor mezelf maken hier in dit verborgen hoekje," zei hij hardop terwijl zijn behendige vingers een stuk grond opknappen en een aantal van de kleine wilde bloemen verplante. "Mooie dingen, ik hou van je, en je bent van mij," zei hij tegen hen. Tegen de tijd dat hij klaar was om naar huis te rennen om oom Moses en Jim te ontmoeten, was hij weer zijn gelukkige zelf.

Elke dag werkte George in de tuin van tante Susan. Toen een van de planten ziek leek te zijn, groef hij hem op en bracht hem naar zijn 'plantenziekenhuis', zoals hij zijn tuin in het bos noemde. Daar verzorgde hij het totdat het beter werd, en toen bracht hij het terug naar de tuin.

"Wat ben je aan het doen, in jezelf mompelend?" vroeg Jim hem op een dag.

"O, ik vertel dit madeliefje gewoon dat ik het naar mijn ziekenhuis breng, zodat het niet schrikt," antwoordde hij.

"Je bent een vreemde." Jim schudde zijn hoofd. Hij begreep dat broertje van hem niet, maar hij vond het toch een lieve jongen.

"Hoe slaag je erin om de beste tuin van het land te hebben?" vroeg mevrouw Baynham op een dag aan haar buurvrouw, tante Susan, toen ze samen op bezoek waren. "Mijn rozen zien eruit alsof ze elk moment kunnen sterven, terwijl die van jou gewoon mooi zijn. Ik wou dat je me je geheim zou vertellen," zuchtte de dame.

"Het is niet *mijn* geheim, mevrouw Baynham. Het is die George van ons. Ik stuur hem morgen naar je toe, en hij zal je rozen voor je verzorgen," antwoordde mevrouw Carver zelfverzekerd.

"Zodra we ontbeten hebben, wil ik dat je mevrouw Baynham helpt met haar rozen," zei tante Susan de volgende ochtend aan hem. Terwijl George vrolijk over de weg huppelde, tuimelden zijn gedachten over elkaar heen.

Dit was de plantage waar zijn moeder was geboren en waar zijn vader had gewerkt en stierf. Het was weliswaar niet langer van kolonel Grant, maar hij liep nog steeds op de paden waar zijn eigen familie had gelopen! Wat had hij graag gewild dat hij ze zich kon herinneren.

"Waar zijn die rozen die mijn zorg nodig hebben?" vroeg hij zich af toen hij bij het landhuis kwam. "O, o, daar zijn jullie. N-geen wonder dat jullie er ziek uitzien," sprak hij zacht tegen hen. "Maar ik zal jullie snel opknappen, zodat jullie net zo mooi zijn als de bloemen van mijn tante Susan. Dit zal niet erg goed voelen, want ik ga je uit de grond halen, maar ik zal heel voorzichtig zijn. Hoe hou jij van de frisse lucht? Ik ga een mooi nieuw huis voor je opknappen, waar de warme zon op je zal schijnen, zodat je kunt groeien en groeien en groeien. Terwijl hij sprak, werkten zijn toelopende vingers zacht en snel, en al snel werden de rozen getransplanteerd en bewaterd.

Toen hij klaar was klopte hij schuchter op de achterdeur, en daar er geen antwoord kwam, liep hij naar binnen.

Oef, dit was een chique plaats! Wat een prachtige schilderijen aan de muur! Hij liep naar hen toe om ze van dichtbij te bewonderen.

"Vind je ze leuk?" vroeg een stem achter hem.

De jongen was zo bezig geweest dat hij mevrouw Baynham niet had horen binnenkomen. Zijn hart ging als een speer. Zou ze boos zijn omdat hij naar haar schilderijen keek? Maar nee, haar stem was niet boos en ze glimlachte naar hem.

"Oh, j-ja, m-mevrouw; z-ze zijn prachtprachtig," zei hij, nog meer stotterend dan normaal.

De vrouw stelde hem al snel op zijn gemak terwijl ze hem de foto's uitlegde. Toen vroeg ze: "en nu, zou je voor mijn rozen willen zorgen?"

"N-nee, ik heb ze ge-gerepareerd. Ik heb ze in de z-zon gezet. Rozen houden van z-zon."

"Je hebt ze al voor me verzorgd? Heel erg bedankt, George. Hier is een stuiver voor jou."

George voelde zich rijk, want in die tijd kon je met een stuiver zoveel dingen kopen. "D-dank je, d-dank je!"

George rende bijna de hele weg naar huis. "Ik kan dat doen; ik weet dat ik het kan. Mijn schilderijen zullen op een dag net zo mooi zijn. Ik zal een manier vinden om ze te maken," zei hij tegen zichzelf. Toen zuchtte hij zachtjes, want hoe kon hij? Hij was nog maar een kleine jongen en alles wat hij had was een stuiver!

**GOD
zegen jullie
allemaal!**

**Hartelijk
Gefeliciteerd!**

A large grid of colorful balloons and hearts on a checkered background, each containing a name and a date. The names and dates are as follows:

- 1 yuli: MEDALIZ LUIS
- 12 yuli: Osvaldo CABRERA Jr.
- 29 ougustus: IREIDA MARTIS WILLEMS
- 23 september: ANNETTE LABASTI
- 16 desember: SHURIMAYNI JANZEN
- 8 yuli: TISHANI CABRERA
- 8 ougustus: ARWYN MARGARETHA
- 6 september: SAMUEL ALFÉREZ
- 12 desember: RAPHAELITO VIVAS
- 30 oktober: TRISHA CABRERA
- 30 oktober: KHELINA ANGELA
- 17 desember: SHUDWINDRA GEORGE JANZEN
- 4 yuli: ELTON PRESENTACION
- 27 yuli: OSCAR MANUELA
- 1 ougustus: JEÉNTLEY FELICIA
- 8 desember: ANTHONY SELASSA
- 15 oktober: CHARMILEE BRUNO
- 3 desember: CHANOCH BRUNO
- 7 desember: JAIRO BELIOSO
- 7 november: RODOLFO MANUELA
- 27 september: KHEESHA ANGELA
- 15 oktober: DANIEL PARRIS
- 19 desember: MIKAELA KWIDAMA
- 4 Yuli: MARIA NAVARRO
- 3 oktober: SARAH PARRIS
- 17 november: REÚELEY MENDOZA ANGILA
- 8 ougustus: SHAKIRA MANUELA
- 22 oktober: ZAHAIRA HOOI BELIOSO
- 22 desember: INEQUE WILLEMS
- 8 yuli: TISHANI CABRERA
- 27 september: IVANN SELASSA
- 30 september: SHUDESKA ROJAS JANZEN
- 12 november: ERIC GREP
- 29 desember: LYNDON ALFÉREZ

TENNIS BALL

- POINT**
- PUTT**
- RACKET**
- RALLY**
- REBOUND**
- SERVE**

- SET**
- SHOT**
- STROKE**
- TEE**
- VOLLEY**
- WOOD**

BASKETBALL

Hoe gaat het, kinderen?

We hopen dat je het magazine met de verschillende artikelen leuk vond. Het is speciaal gemaakt voor verschillende leeftijden.

De titel en inhoud van ons volgende tijdschrift zal zijn:
“DE COLLECTIE VAN HEILIGEN”

- Waar gaat het allemaal om?
- Over welk personage gaan we het hebben?
- Hoe moeten we zijn om in de collectie te passen?
- Als ik enkele gebreken in mijn karakter heb, word ik dan gediskwalificeerd?

Mis je volgende tijdschrift niet!

ONTHOUDEN!!!

Als je een bewerking, ideeën, puzzels, artikelen hebt die bij ons onderwerp passen, kun je deze sturen naar:

madushia@hotmail.com

